

AKATALPA

Aralık 2010 - Sayı 132

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

AKATALPA 2010

Gökhan ARSLAN

Arkadaşlar!

Herhalde hepimiz farkındayız:

İçine daldığımız şu bilgisayar ve internet çağında kimse basmakalıp sanat eserini baş tacı edecek durumda değil. Sanat eserinin, her yere eşit uzaklıktaki ortalamayla işi olamaz. Bu, edebiyatta, onun ana türü şiirde özellikle böyle. Kimseyi sonuna kadar ortalamayla ortama bağlayamazsınız.

Her zaman özgün; değilse iyi, güzel şiirden yana olmalıyız: *Akatalpa*'nın, ilk sayısından bu yana ana ilkesi bu, ama son sayılarında özellikle bu.

Akatalpa'nın 2010 yılı, kanımızca, Türkiye şiir dergiciliği standartlarının üzerinde geçti. Her sayıda farklı kuşaklardan; ilk kez yayımlayanlardan* 80 küsur yaştakilere ve farklı tarzlardan 40-50 şairin şiirlerine yer verdik ve bunların hemen hiçbiri bazı dergilerde sıklıkla görülebildiği üzere kötü şiirler değildi.

Elbette bunların hepsi çok parlak şiirlerdir, diyemeyiz. Böyle bir şey işin doğasına aykırı zaten. Bir yılda, 'tarih kalacak' demesek bile, örneğin kuyruklu yıldız gibi geçecek kaç şiir yazılabilir ki zaten.

Önemli olan, yayımlanmaması gerekeni yayımlamamaktır ki ortalama yükselsin, doruk eserler doğma ortamı yaratılsın; dergimiz, kuruluşundan bu yana, bu bakışı altın bir kural olarak algılamış ve uygulamıştır.

Bunun sonucunda diyebiliriz ki:

1980 ve 1990'lı-yıllar-şiirimizi, *Yeni Biçem*'siz incelemek belki mümkündür, ama sonuç biraz eksik ve hatalı olur (*Yeni Biçem* 1993-1999 yıllarında yayımlandı, ama 1980'li yılların şairlerinin yoğun şiir yayımladıkları bir dergiydi); 2000'ler sonrasındaki şiirimizyse *Akatalpa*'sız incelemek, bizcesi, mümkün değildir. *Akatalpa*'nın unutulduğu, özel niyetlerle dışarıda tutulduğu 2000'ler-sonrası-şiirimiz incelemesi ya da antolojisi, bir inceleme-antoloji değil ve 'fekat' başka bir şeydir.

Bu yargı 2010 yılı içinse yaz güneşi gibi yakıcı bir gerçekliktir.

Sözlerimizi abartılı bulanlar çıkabilir; abartmadan bazı şeyleri anlatamamız bir; beri yandan *Akatalpa*'ya yönelik bu dikkati, sadece, bu sözleri bugün okuyacak siz sevgili okurlarımız için değil; gelecekteki üç meçhul okur için de söylüyoruz.

Esenlikler, 'gerçek şiirsel gerçeklik' yolcularına...

-*Akatalpa*

FAİLİ MEŞHUR CİNAYETLER

tebeşirle çizince etrafını yerde yatan ölünün
tedirgin bir güvercin resmi çıktı ortaya
kanatları uçmak'a doğru genişleyen
duvarlara kömürlerle yazılan bir yalnızlığı devlet
her harfinde kırgın bir halkı gizleyen
yemene doğru uzanan bir türkü yeterdi belki
aslanlı yolda parçalanmış cesetleri toplamaya
gökyüzünü süsleyen bir ırmak hayali
suya bakmaktan korkan kör ayna

amonyak kokulu otoparların ıssızlığında
'o şimdi ölü' çılgınlıklarıyla karşılaşırken cenaze araçları
ağaçlara çakılarla kazınan bir yalnızlığı devlet
sırtına sırlarımızı yüklediğimiz sırtlanlar
bir tahriş mevsimi başlatırdı gövdemizde
göğsümüzde yalana gittikçe alışan bir talan
geçerdik ağlamayı unutmuş kıyının dilinden
bütün gemilerin bandırması kırmızı ve kan

tebeşirle çizince etrafını yerde yatan ölünün
uykulu bir menekşe deseni çıktı ortaya
bahçeye törenlerle dikilen bir yalnızlığı devlet
her yaprağında kırgın bir halk yaşardı

öldüğü gün üstüne örtülen gazetede
yere kapanmış, toprağını öpen bir sürgünün resmi vardı

hepimiz biliyoruz şimdi
türkiye haritasında
onun düştüğü yer hep kabarık kalacak

Fatma Akilhoca, Alp Arslan Akman, Hüseyin Alemdar, Nilüfer Altunkaya, Ayşegül K. Anakin, Suat Kemal Angı, Serap Aslı Araklı, Gökhan Arslan, Yako Asdeso, Burak Halil Aslan, Melek Avcı, Memed Arif B., Onur Bayrakçeken, Ahmet Cemil, Hüseyin Avni Cinozoğlu, Gökçenur Ç., Serdar Çakıcıoğlu, Ramis Dara, Deniz Dengiz, Erdiç Dinçer, Necdet Dümelli, Rahmi Emeç, Gültekin Emre, Seda Eriş, Osman Serhat Erkekli, Serkan Gezmen, Mehmet Girgin, Belgin Günay, Sevâl Günbal, Serdar Harman, Alper T. İnce, Adil İzci, Korkut Kabapalamut, M. Sinan Karadeniz, Emin Kaya, Mehmet Kurt, Murat Küçük, Su Nil, Volkan Odabaş, Cihan Oğuz, Gürel Ormanlı, Mine Ömer, Said Öndegelen, Seçil Özcan, Mehmet Özceylan, Barış Özdemir, Mert Özel, Tolga Özen, Ozan Öztepe, Ertuğrul Özüaydın, Didem Peker, Tamer Sağır, Umut Sağlam, Onur Sakarya, Hakan İsmail Ş., Volkan Şenkal, Melike Şenyüksel, Uluer Oksal Tiryaki, Yıldırım Vural, Reha Yünlüel.

* Dördü bu sayımızda olmak -ve mart ayından başlamak- üzere 2010 yılı içinde dergimiz aracılığıyla şiir yolculuğuna başlayan şairler: **Mart-123**: Ulaş Karadağ (1988); **Nisan-124**: Yağmur Mercanoğlu (1988), Alp Arslan Akman (1980); **Mayıs-125**: Barış Temizkan (1981), **Haziran-126**: Tayfun Gerz; **Temmuz-127**: Barış Yücedağ (1989), Adnan Akdağ (1986), İlker Şaguj (1989), Nihat Sönmez (1980); **Ağustos-128**: Mert Özel (1988); **Eylül-129**: Onur Bayrakçeken (1994); **Ekim-130**: Necdet Dümelli (1991), Sevâl Günbal (1985); **Kasım-131**: Burak Halil Aslan (1995), Mehmet Kurt (1982); **Aralık-132**: Said Öndegelen (1988), Didem Peker (1981), Hakan İsmail Ş. (1981), Serdar Çakıcıoğlu (1972).

Korkut KABAPALAMUT

* Gündelik dilin biriktirdiği ya da yararlandığı varsayımsal sözlükle, şiirsel metinlerin kaleme alındıklarını belki bir an için kabul edebileceğimiz diğer bir görünmez sözlüğün birbirinden farklı olması, birbiriyle kesişmeyen geniş alanların varlığı kaçınılmaz kabul edilmeliyse de; kimi şairlerimizin, sadece tek bir dizede, ortalama okurun, hatta çok sayıda uğraştasının ne demeye geldiğini bilmediği, bilmesi beklenemeyecek, belki sözlüğe baksa da rast gelemeyeceği en az üç sözcük birden kullanmayı, sıralamayı başarabilmesi, açıklanması oldukça güç bir olgu gibi görünüyor bana... Şiir dilinin yabansılığından, devrimciliğinden, anarşist/muhafız boyutundan anlaşılması gereken acaba salt bu mu diye durup biraz düşünülmeli sanki.

* İ. Berk, edebiyatla ilgisi olmayan biriyle bir-iki cümleden fazla konuşamayacağını, çabucak sıkılacağını söyler, ilan eder bir kitabında... Gerçekten de aklını kaçırmış gibi sürekli okuyan, sadece boş zamanlarını değil, oradan buradan çalarak, yontarak var kıldığı zamanlarını da ikinci kez düşünmeden okumaya, özellikle de edebiyata vakfeden, belki arada bir de bir şeyler yazan/karalayan/yayımlayan bir insanın, hemen hiç okumayan, 'yazın' denilince aklına yaz mevsiminden, deniz ve güneşten başka bir şey gelmeyen bir kimseyle bir şeyler paylaşabilmesi, dostluk kurabilmesi elbette olanaksız değilse de, bir yerden sonra o kimseyle sağlıklı, heyecan verici, arzu edilir, uzun vadeli bir iletişim tesis edebilmesi pek olası değilmiş gibi görünüyor bana da (Aşk hariç doğallıkla)... Muhtemelen, aralıksız okuyan, araştıran, sorgulayan, zihnini, hayal gücünü delicesine bir hız ve tutkuyla besleyen, bileyen bir kimse, bir süre sonra kendiliğinden, vasat düşüncelere, konuşma üslubuna, hatta jestlere karşı hastalık seviyesinde bir duyarlılık geliştirdiği için böyledir bu.

* Edebi türler içerisinde 'deneme'den sonra en az edebi olanın 'roman' olduğunu söylemek zorunda hissediyorum kendimi; son yıllarda kaleme alınan, çok satılıp övgülere boğulan kimi yerli romanları art arda okudukça (Bu iddiayı, kitaplığının beşte dördünü yerli ve yabancı çağdaş/klasik romancıların eserlerinin oluşturduğu bir okur olarak ileri sürüyorum)... Üslup, başka deyişle kişisel ve gelişkin bir söyleyiş/biçem giderek kovuluyor, tercih edilmez oluyor bazı romancılarımız tarafından. Roman; kısa, yalın, basit, cılız, kimi kez de düşük binlerce tümceciğin birbirine ustaca eklenmesiyle ortaya çıkan bütün olarak algılanıp tanımlanıyor uygulamada. Bu yolla daha çok sayıda, dolayısıyla çaylak denilebilecek okura hitap edilmeye çalışıldığının, baskı adedinin katlanmasının hedeflendiğinin ayırdındayım elbette (Edebiyata, kendi yetenek ve birikimine ihanet etmek göze alınarak)... Bu gidişle edebiyat kamuoyu dahi, romanın, örneğin W. Faulkner, Y. Mishima, V. Woolf, T. Morrison, S. Bellow, A. H. Tanpınar, H. A. Toptaş gibi yazarların kaleme aldıkları, tüketilmesi hiç de öyle kolay olmayan türden zorlu metinler olduğunu unutacak gibi yazık ki...

GÜNAYDIN

Günaydın taşlara ezilen yüzüm
Bulutları göğsüme iten sabah

Gülerken tırnakları uzayan hoş bayan
Göğü dişleyen fırtına

Çatılarda söyleşen kent
Günaydın

* Bizde, yazarlara, ozanlara, sanki bir suç, bir kabahat işliyorlarmış gibi, 'neden yazıyorsunuz?' diye sık sık (hesap) sorulur da, okuyanlara, sıkı okurlara 'neden okuyorsunuz?' diye sorulmaz pek... Okumak normalmiş de, yazmak bir çılgınlık, bir çeşit anomaliymiş gibi ortak bir algıdan mı kaynaklanmaktadır bu acaba diyeceğim ama, bizim toplumumuzda okumak da, fazla dillendirilmemekle beraber bir tür hastalık, cinnet, mastürbasyon türünden kötü bir alışkanlık olarak kabul edildiğinden bunu da söyleyemiyorum maalesef... Gerçekten de neden çok, durmaksızın okur ki bir insan?.. Diyelim ki roman, öykü ve denemeleri hoşça vakit geçirmek, oyalanmak, kendi dar, monoton yaşam atmosferimizden kurtulmak, bir süreliğine sınırlama için okuyoruz; peki bir insan, belki fazla parası da olmamasına rağmen neden sürekli şiir dergisi kitabı satın alır, almak zorunda duyumsar kendini? Üstelik de çevresinde hemen hiç kimse böyle bir şey yapmıyor, şair denince aklına Orhan Veli ile Nazım Hikmet'ten başka bir ad gelmiyorken... Çok mu keyiflidir, haz vericidir bu şiir okurluğu; baştan sona heyecan dolu, eşsiz bir deneyim midir acaba? Şiir dergilerimizde etkileyici, özgün şiirler mi yayımlanmaktadır aralıksız olarak?..

* Cuma günü iş çıkışı kitapçıma uğrayarak birkaç kitabın yanı sıra 5 adet şiir-edebiyat dergisinin son sayılarını satın alıp eve geldim. Gelir gelmez de soyunup kendime bir kadeh kırmızı şarap doldurduktan sonra büyük bir heves, iştah, sabırsızlık ve beklentiyle dergilerdeki şiirleri art arda okumaya başladım (Sigarayı bıraktığıma beş yüzüncü kez pişman olmadan hemen önce). Sanırım ikinci derginin ortalarına doğru hevesim sönmeye, canım sıkılmaya, ilgim dağılmaya başlamıştı ama, şarabın verdiği iyimserlik ve bir dergide düzenli olarak şiir üzerine notlar kaleme almanın dayattığı görev duygusuyla son dergideki son şiirin son dizesine gelene dek inatla devam ettim okumama. Sonra kendime bu okuma deneyiminden geriye aklımda kaç şiir kaldığını, bu şiirlerin kimlere ait olduğu sordum. Yanıtın gelmesi fazla gecikmedi. Okuduğum tahminen 80-100 civarındaki şiirden, şairden sadece ikisi aklımda kalmış, bana şiir okumaktan beklenen yoğun heyecanı, gerilimi yaşatmış, kendini ileride yeniden okumaya davet etmişti (Haydar Ergülen ve Reha Yünlüel'di bu şairlerimiz). Bunların dışında da iyi, teknik açıdan kusursuz denebilecek çok sayıda şiir vardı kuşkusuz okuduğum sayfalarda ama, beni şaşırtan, mutlu eden, iyi ki ıskalamamışım diye düşündürten iki şiir olmuştu yalnız... Buna biraz üzülmediğimi, canımın sıkılmadığımı ileri sürecek değilim şimdi.

SITMA

cılkını çıkartırsa îmâ
söz cânını üzer
cılıkında ısrarcıysa söz
akıl kendini çeler

ne et, ne eyle dünyâyı
hak her nasılsa nâzını çeker
bir dur, bir bak, bir düşün
dügüm koruna değer

dün bir, bugün iki, yârn üç
güç çözerse bir kendin çözer
gönlün yolu birdir yâ
insâf insâfı insâfsızca çeker

gül bu, dikenine yazgılı
elini uzattığı eli çizer
kokusu hep akla yatkın
pîr gelir pîr gider içinden selâmeder

kendi kendine karşı korusun şiir de
amansız amansıza amâneder
vazgeç beş vakit üzmetken kendini
seni sana, 'rağmen' farzeder

altı sıtma üstü şiir bir aşınma arefesi bu
beni bana telâşeder
cümle gelir, anlam gider, yok kalır
beni bana şarâbeder

M. Sinan KARADENİZ

SİMLİ TÛLÛN GÖZLERİ

seni izliyorum, duru notaların kıvrımlı inişinde
her adımdan sonra manzarayı silip süpüren
ellerin var ya ellerin yok böyle bir şey
alıyor içine her ne var, dokuyor bütün uzamları
inerek yeryüzüme

harmanlayan parmaklarının alın teriyim ve güneş
çalıyor büyük orkestrayı yakıcı gerçekliğiyle
ellerin var ya ellerin yok böyle bir şey
sürüyor kara toprağı renkli sesler üstüne
kan ırmağın özümde

bir dizıyla başlamaz hiçbir gün, kesişmez üstünde yollar
ellerin yazdırıyor işte; şırıldayan ellerin, martıda, denizde,
çiğ dolu çimlerde... ellerin var ya işte
onu görmesem, simli bir tülün ışılan gözlerinde
koparırım bütün tellerini hayatın
şefin gözleri önünde

19.10.2010

İCRA

Sancağımı yerin dibinde çektim
Mümtaz uyanmasın
O uyanırsa kedi uyanır
Kedi uyanırsa fena

Gittin bari icracı gönderme
Kalbimde sana ait eşya kalmadı
Mümtaz'ı al götür, temiz çocuktur
Kedi bende kalsın
Konuşacak kimsem yok
Söylenecek her şey söylendi
Sözlükte küfür kalmadı

Televizyonun tüpü bitti
Bir işine yaramaz
Dolap tam takır ama peynir var beyaz
Onu da al götür
Bu iş bitsin

Gittin
Mümtazla aram açıldı
Kedi desen, hasta, titriyor
Sigaradan değil
Yokluğundan öksürüyorum
Ev mi?
Dört yanı ağlama duvarı

Kuponla nevresim almıştık
Hani güllü, serçeli
Ananın gözü kalmışmış
Onu da al götür
Bu iş bitsin

Gittin
Arkandan tuz ruhu döktüm
Bileklerimi kanattım
Mümtaz mı?
Matematiği üçmüş orta sınıfta
Haftada ikiden ayda sekiz kere beni aldattın
Yandığım ne biliyor musun?
Yok! Kedi değil
O zaten hasta

Geriye bir tek tüfeğı bıraktın

Mümtaz mı?
Mümtaz uyanmasın!

Hakan İsmail Ş.

ECESİZ BİR PERA PERASIZ

kara tahtalara çiziyorum ak tebeşirlerle
yüzün ki giderek tozlaşır bir yaşam
Seninle elhamraya gitmedik biz
o/peralara
belki de elhamra sinema olmadı hiç
perasız bir peraya kaldık
ecesi çoktan yitmiş istanbulda
bitimsiz bir sarışınlığı tükettik

hiçliğe teşne tebeşir suretini var kıl/a/mıyor şimdi

Ertuğrul ÖZÜAYDIN

GÖRECELİ

Nereye geldiğime ne demeli
kapıyı çaldım, dünya boş
baktım bütün aşklar sanal
zamana baktım kendi yolunda

Boşu boşuna mı aradım sesleri
baktım seslerin ötesinde kimse yok

Seda ERİŞ

KAYBEDEN ÇAĞRI

Ruhi'ye...

Şimdi sen patikaların uğrağı sessiz parmaklarını
Kubbesinde hahamların dinlendiği geniş kalabalıklara
[uzatırsın
Göğsündeki silik atları kavuşturan kahverengi balıklar misali

Unuttuğumuz o sonsuz sağlamlık hissidir üşiyen yağmur

Yine de bulunamaz mutsuz sincapların yuvaları bitimsiz
[arayışlarda
Gidişin: Bozkır ardıçlarının bıraktığı izdir uzarken salarsın
[gölgesini köklerinin

Ve sen orada öylece gerginliğini bekletirdin uysal ve itaatkâr
Mırıldanmalarından geçir beni çağrısını kaybeden
[dudaklarından indir

*Benden bahsetmemiştim henüz uzun tren yolculuklarından
[yani*

Ele verirsin kendini alçak şeritte düz kavisler çizerken
Majör çıkışlarda mihrap altındaydı ellerin döverdi hiddetini.

Oradaydın işte mutsuz sincapların kanatsız uçuşlarında
Gözlerini dar evlerin bize uzak komplimanlarına çevirmiştin

*Düşlerinden sarkmayan civiltularıyla minördü kuşlar öğle
[sonlarında*

Paspasları eşiklerinde bırak yatağını nehirlerin suyollarında
Eskil töreleriyle direnen ey akil adamlar kutup yıldızlarını
[akıtan teninden

Süt liman şehirlerin demini alarak geldin.

Kaybedecek hiçbir şeyim ya da kaybedemeyeceğin her
[şeyim olduğunda
Ardıçken susar gözlerin rayların üzerinde mi açardı yoksa
[kısırları yüreğinin?

Ekim 2010

Melike ŞENYÜKSEL

AĞIRLAMA

annem bilirdi
güneşin yaladığı yerini
bir çiçeğin
kaç ölümlük olduğunu
ömrün sütünden akıttığı gözle
görür oldum sonra
Kaf Dağı'nın ardını
ön dişlerini Zümrüd ü Anka'nın
zamanın kevgirinden geçtiğini tenin
ve zamandan sarkan yerini insanın
aşk solduğunda solan rengini evin
daralan koridorlarını damarlı duvarları
pörsüyen ak memeyi
umudun ağzında solan gamzeyi
adamin ütüsu bozulan yerini sonra
sütün çürüyenini
ve ağzı açık bir buluta
saklanıp babamın
her yağmurda
üstümüze yağdığını

Kasım 2010

Hüseyin Avni CİNOZOĞLU

UÇURUMDAN YÜKSELEN

Engin Akçay için

çözülür aynada sır
bela (nefs) dalga dalga
Züleyha'nın saçları
dağılır esrar

Hüsnü Yusuf zindanda
bend örer bela ile (ben) arasına
ay tutulur gizler cemalini
sır olur aynada Gülperi

Beyhan, bela, Esrar Dede
ruzigâr perişan eder sureti
ruzigâr perişan eder şeyhimi

Hüsnü Yusuf geceleri
zindandan yükselir
seyrüsefer için yıldızlara
seyyarelere Merih'e

taş toprak maden
sanma dünya katı cevher
hayalde kurulur âlem
eşkâli terk eder mana

Züleyha'yı methedersin
yakışıklı remmal zindanı
Güzel Yusuf'u Züleyha

kıssa ise maksud
meselde hikmet
sultan olur köle
meyletme surete

Ayşegül K. ANAKIN

YORULDUM ŞİMDİDEN

Beni çok fazla acıtmayınız sevgili anneciğim
Kızlık soyadım kirlenmeden dökmek istiyorum çiçeklerimi
Kararmadan bacaklarımdaki tüyler
Ve ağrımadan kalbim üzüntülü bir kayayı
Tutmak istiyorum kendimde bir günlüğüne olsun
Azıcık senin yitmişliğini ve kocamış babamın kulaklarımda
Ciyak ciyak bağırın
Sevgisizliğine
Dökmek istiyorum tüm çiçeklerimi anne
Anlayacağın o ki
Daha şu yaşta
Kızın yoruldu anne

Beni daha fazla acıtmayınız sevgili babacığım
Dizinizin dibinde sanmayınız ki uzun yıllar yaşayacağım
Zaten bu ülkede dizini dövmeyen her baba
Bir tokat gönderiyor sevgili kızına
Ve yaprak düşüyor, sarsılıyor dal
Dalınız
Taşsağınız
Yapayalnız bir acı
Sevgili babacığım
Okumayın bu dizeleri
Bir ruj gibi sürülür kayalıklara
Yüreğinde acı taşıyan her dalga

Büyüdükçe öğreniyor her kız hayatı
Her ruh bozukluğu şair erkeğimden hatıra
Ruj bozukluğudur,
Sevgilim
Dudağımıza değil
Kalplerimize çirkince sürülmüş.

Volkan ŞENKAL

ÇİŞ

Her gün çişimi yaparken yaşadığım bir büyük haz
Beşinci biranın ardından
Dünyada her yerde her an
Çocuklar ölüyor
Bana bunu unutturamaz

Bir de bir kadın var sevdiğim, kötü bir aşk hikâyesi
Sahiplenemediğim
Ve evimde
Ve küçük bir saksıda
Yetiştirdiğim Hindistan dolaylarından bir cins kenevir
Yeşil yapraklarında türlü hüznün
Doğanın bana sunduğu sevgili hediye
Daha çok şiir yazayım diye

Rahmi EMEÇ

AYINGALAR

Islah edilmiş
arzular panayırından
yükselir geceseffasının dumanları.

Yorgun katırların gezi yolları
tarihin sayfalarına başlık yapılırlar.

Sır gibi dökülür
tedirgin iplerde
boyunlara sıkılmış anılar.

Habercilikten atılmış
kimlik bozması kuşlar
dudaklarımıza dizilir.

Yorgun güneşlerin ardına gizlenip
iç sıkıntımıza geçmiş ilikler.

Ekmeği ayıngadan sökmüş bir baba mesleği
İç sıkıntısını gökyüzüne duman diye dağıtır
Ayıngalar keyfimiz demektir geceden geceye...

Yako ASDESO

EHLİ YARA

gıcırdayan paslı bir kapı gibi aralanırken şafak
yalınayak martılar konarım yağmura
damlaların satır boşluğuna defnederim
balık ölülerini

Sahte bir oyun sabahı
Kâr adamlar şeker toplamaya çıkar
bayram çocuklarıyla
mors alfabesinde kulaktan kulağa oynar
telgraf direkleri

nesli tükenmiş bir dua
neyi iyileştirebilir ki
felç inmişken bıçağın keskin tarafına,
tahsil edilmemiş
her aşk gibi
bu da bir borç sen etimde
batmış bir g

e
m
i

ihmal edilmiş bir ihtimalim
en su halimle
kaldırırım i

n
e
s

“ÖTERSE KANARYA”LAR

Adil İZCİ

“Mazi kalbimde derin bir yaradır” sözüyle haksızlık ederim elbette; en güzeli “mazi kalbimde derin bir hasrettir” diyeyim. Nice nice nedenlerle. Hani bir saymaya kalksam nerede durabileceğimi ben de ha deyince kestiremem...

Öyle miydi yoksa öyle gibi mi anımsıyorum: Sanki ayda bir berbere gidilirdi o yıllarda. Benim gittiğim berberin kafesleri, kafeslerinde sapsarı kanaryaları vardı. İlk defa ayak basan birisi aynalardaki yansımalarından dolayı bütün dükkânı kafes ve kanaryalarla dolu sanabiliyordu. Kısacık bir süre. Sonra ayırt ederdi ki...

Tenha saatleri nasıl güzel olurdu: Aynaya yansıyan dükkânı, kafeslerdeki kanaryaları, kendimi seyrederken bir uyku bastırır mı? Bastırır. Mutlaka bastırır. Gözlerim kapandı kapanacak. Bir makara koyuverir kanaryalardan biri. İster istemez irkilirim. Bir elinde makas, öbür elinde tarak, durur berber amca. Gözlüklerinin üzerinden o kanaryaya derin bir hayranlıkla bakar. Birtakım sevgi sözleri söyler ardı ardına. Kanarya da ona aynı duyguları dile getirir gibi soluğu kesilircesine öter öter ve birden susar. Daha doğrusu o susar; öbürü, öbürleri makaralar sıralamaya koyulur. Adlarını sanlarını ne yazık ki bugün de bilmediğim nice ara nağmeler (de) dinleriz. Bazen berber amca sanki beni unuttur. Unutmasın da da yapsın? Aslına bakarsanız ben de halimden fazlasıyla memnunumdur. Bir de kimse dokunmasa, diyelim berber amca “Tamam, hadi bakalım!” demese de o rahat koltukta azıcık kestirebilsem...

Anımsıyorum; benzer bir iki kanaryalı berber daha tanıdım sonraları. Yolculuğarımda, sessiz sakin kasabalarda rastladım kimisine: Her yeri kırık dökük aktar dükkânının, sayrılıklara iyilikler sunmak üzere bekleyen sapaca eczanenin tek canlılığı, onlar gibiydi. Herhalde bu izlenimlerden dolayı, kanarya deyince hemen böylesi dükkânlar, özellikle de berber dükkânları gözlerimin önüne geliyor. Sanki yalnızca oralarda öter dururlar. Oysa bir sürü kalabalığında gördüğüm yerler de oldu. Hayır, İstanbul Eminönü, İzmir Kemeraltı gibi bildiğimiz cıvıltılı pazarlardan değil; meraklılarının evlerinden söz ediyorum. Kimisinde eskinin de eskisi bir tutkunluktur; bugünlere gelinceye kadar ne cins kanaryalar... İlk bir insandan, eski bir sevgiliden söz eder gibi sesi birazcık titreyerek, gözleri birazcık bulutlanarak...

Ne zaman yeri gelse yinelerim ya: O da önceleri rüya gibi bir güzellikti. Ama ne yazık ki o da önünde sonunda ömrünü bitirir de yokluk olur. Bu kez eski rüyalardan bir rüya diye anımsarız: Aslına bakarsanız, sadece ara sıra uğrar ve her seferinde de kendimi biraz eğreti, biraz uzaksı duyardım. Hani diken üstünde durmak diye anlatırız; ona yakın. Oysa toprakla bir olan eve bayılırdım. Önünde asmalar, hanımelleri, yaseminler, türlü türlü güller, mevsimiyse zambaklar, kasımpatıları, renkleri endamları henüz gözlerimde fakat adlarını unuttuğum, belki o zamanlar da bilmediğim öbürleri... Hepsi bu kadarcık bir yere nasıl sığardı? Hayır, nasıl olurdu da sığardı demeliydim. O ufak yere bir gizem veren ola ki bunca bitkinin sıkı fıkılığıydı. Öyle ki yığın yığın yaprakların ardından da sanki bir hayat sıcaklığı yayılır dururdu. Sanki oralarda da gözlerden uzak kimi güzel canlılar ömür sürüyor da biz ancak soluklarımızı duyumsar gibi olabiliyoruz. Fakat bunlar değil asıl anlatmak istediğim.

Hele bahar yaz günleri. O günlerin dünyamızı sonsuz bir aydınlığa boğan güzelim sabahları. Daha o yöne döniyorken ilk seslerini duyardım: Kafeslerin hepsi ama hepsi o ufak, sahibinin sözüyle mendil kadarcık yerde. Kimisi üst kata

tırmanan arsız asmaların güz dallarına, kimisi pencerelerin korkuluklarına asılı. En gözdeleleri, masanın üzerinde, hemen göz göze olma, teklifsiz bir laflama yakınlığında. Her birinin huyuna suyuna göre bir adı sanı var. (Peki, neden birini olsun anımsamıyorum? Bütün kabahat yine mi zamanda?) Kanaryalar da sahipleri de, hangisine bakacağını bilemeyen ben de kısacası hepimiz halinizden pek memnunuz. Bazen birimizden birinin ne dediğini tam duyabilelim diye kanaryaların biraz ara vermelerini mi bekliyoruz? Nereden usuma geldi bu? Diyelim bir söylüyorum; iki söylüyorum duyulmuyor. En sonunda sahipleri azıcık paylar gibi yapıyor kanaryaları; bir yandan da “Bak ne olacak!” der gibi bana göz kırıyor; sanki oncağızlar da arsızlıklarını anlıyor ve susuyorlar. Bu sayede, zaten zar zor duyan adamcağzın ne dediğini anlayabilmek üzere artık öne doğru eğilmesine ve bir elini kulağının arkasına yaslamasına gerek kalmıyor. Ne var ki bu da kimseyi fazla memnun etmiyor. Adına ne diyeceğimi bilemediğim güzel bir duygu birden kesildi de ortalığı keyifsiz bir ıssızlık bürüdü sanki. Neyse ki kanaryaların öyle hemencik pes edecekleri falan yok. Biraz yüz bulur bulmaz...

Delikanlılık yıllarımdı henüz. Ülkemizin her yerinde hele de buralarda gece gündüz ölümler kol geziyordu. Kim vurduya gitmekten, ansızın ölüvermekten ben de korkardım doğallıkla. Söz sohbet, sonunda biter ve eh biraz da yalnızlığımıza dönerken tedirginliklerden, ürpertilerden uzak hayatlar, aynı burası gibi toprakla bir ve kanaryalı bülbüllü sade evler hayal ederdim. Nedir ki derdim hayat hayat dediğiniz? Benzeri bir evde tenhaca ömür sürmek, iyi kitaplar okumak, güzel şarkılar dinlemek, ne zaman uykusu gelirse sevdiğinin bir dizine uzanıvermek, ayak ucunda iyi huylu bir kediyi dalıvermek yetmez mi insana? Kısa kısa ama hepsi de güzel rüyalardan, dillerini birazcık daha olsun tutamayan kanaryaların makaralarıyla uyanmanın ve yine kendileyin bir günün ardını getirmenin sevinci yetmez mi? Kedi o sırada pencerenin önünde; sessiz bir sabırla göz göze gelmeyi bekliyor. Bekliyor ki mırıl mırıl sokulmanın yeni bir fırsatını yakalasan. Bunlara benzer hayallerle tükettirdim pek tekin olmayan yolları...

Sonrası? Bilmiyorum diyeceğim ama gizlesem neye yarayacak ki? Bir zaman sonra nasıl olduysa öyle bir kıran girdi ki o güzelim kanaryalara; sahibinin sözleriyle ancak “iki ihtiyar” sağ kalabildi. Biri kanarya biri bülbül müydü? Yan yana kafeslerinde durgun mu durgun... Nerede o keyifle laf atmalar, soluksuz kalacak gibi makaralar, kikirlemeler, eğlenmeler... Hepsine, azıcık yeme suya bile isteksiz... Onlar da sonunda sizlere ömür... Ya ev sahibi? O da bir nisan sabahı kanatlandı gitti. Diyeceğim, bugün yalnızca ev... Bazen uzaktan uzağa duyardım: Kiminde haftalarca bütün bütüne ıssız... Önceki yaz sonu muydum; ne oldu da uğradığımı unuttum; neredeyse ortalık yerde görüverdim bir zamanların kanarya sığmaz kafeslerinden birini. Masaların, sehpaaların üzerinde kimisi sepya fotoğraflar. Eskiden de bu kadar fazla mıydı? Değildi anımsadığım. Gözlerim nasıl sızlamasın? Yine aynımsı mırıldandım kendi kendime: Acı verecekleri ne diye saklamalı? Bir punduna getirir getirmesiz... Kısacası o gün gönlümden öte(de) bir yalan daha söyledim...

Peki diyeceksiniz, ne yararı var kanaryalı berber ve aktar dükkânlarından, eczanelerden, evlerden falan söz etmenin? Doğrusu görünürde belirgin bir yararı yok. Yok ama hepimiz de birer insanız bu dünyada. Güzel olana da yakın bir yönümüz vardır. Öyleyse sorayım: Herhangi bir yerlere adım atmakla kanaryalı (bülbüllü, ispinozlu, isketeli, floryalı, sakalı... da denebilir) bir yerlere adım atmak, onca cıvılda, onca ezgi arasında sere serpe yârenlikler etmek aynı olabilir mi? Bu hazzı tadan bilenler, sakın gücenmesinler. Sözümlerim onlara olmadığı ortada. Öbürleriye, artık bir zahmet hayal ediversinler: Neyse, sonunda gereksiz ne varsa hepsinden ötede bir yerdedir. Ufacık, diyelim parmak kadar bir canlıdan (ola ki bir öbeğinden) kafes

tutsaklığında bile iyilikler, saflıklar, esenlikler üzere ne sesler ama ne duru ne aydınlık sesler geliyor. Hatta, suyun azizliği ne ise o sesler de ona yakın değerdedim diyeceğim. Hele görünüşleri ve renkleri... (Bazı kaynaklarda kanarya sarısı diye nitelediğimiz o göz alıcı rengin tutsaklık hayatından ileri geldiğine değiniliyor ne yazık ki!) İnsan nasıl keder, sıkıntı, bezginlik gibi bütün o tatsız duygularından usul usul arınmaz ve kendisine gelmez? Bana kalırsa, kanarya tutkunlarının (da) en önde gelen amacı, böylesi bir korugana sahip olmaktır.

Kanarya da yalnızca kanaryadır günlük dilimizde. Türleri acep nedir diyerek yine Merete Çakmak ile Mary Işın'ın "Anadolu Kuş Adları Sözlüğü"nü araladım bir merak bir hevesle. Hayret ki hem ne hayret! Yalnızca bunlar, "dağ kanaryası", "kara kanarya" ve "sedir kanaryası" anılıyor. Birine yeniden dikkat buyurunuz: "Kara kanarya"! O da var demek ki! Olmasa neden eklesinler? Selim Somçağ'ın "Türkiye Kuşları" ile Ömür Ceylan'ın "Kuşlar Divanı"na gelince, esmeleri bile okunmuyor onlarda. Neden böyle olduğunu inanın anlayamadım. Belirsiz bir konu da bu: Kanaryalar, "isketegiller"den mi, "ispinozgiller"den mi? Bir kaynak bunu diyorsa öbürü de onu diyor. Ne var ki ben ikisini de sevdim kendi adıma: Hepsinden önce bir sıcaklık verir insana o "giller" takısı. Bir iyeliği, bir aileye ait olmayı pek güzel duyumsatır. Kanaryalar da varsın hem "isketegiller"den hem de "ispinozgiller"den görünsün. Kötü mü bir canlının iki aileye birden iye (ait) olması? Sonra her isteyene nasip olabilir mi: Diyelim ki günlerden bir gün bu aileye gücenerseniz öbür ailede yeriniz yurdunuz hazır nasıl olsa...

Bugüne kadar yalnızca evlerde, dükkânlarda gördüm kanaryaları. Üstelik zavallılar yirmi dört saat kafeslerinde. Biz acımasız insanoğlunun keyfini yetirmek üzere bütün bir ömür oralarda, teller arasında tutsak. O halleriyle kanatları olmanın hazzını duyabilirler mi bilmem? Bana kalırsa, hayır. Tuhaf bir hayale kapılıyorum birden. Daha doğrusu bir zamanlar, hatta epeyce eski bir zamanlar kimi kitap ve dergilerde, ola ki bir döneme adını veren Servet-i Fünûn dergisinin ta 1900'lü sayılarında gördüğüm resimler, bezemeler, en uygun sözcükle illüstrasyonlar yeniden gözlerimi büyüyor ve ne iyi ki o sisler, bulutsular arasında yine de ayırt edebiliyorum: Bahar kırlarında sereserpe dinlenen hülyalı bir güzelin eli erecek kadar yakınında, sessizlik evlerinin pencere pervazlarında, fısıltı ağacı gibi bir ağacın dallarında kanat kanada... Hepsi de olabildiğince rahat ve esenlikle... O solgun kitap ve dergi yapraklarından biraz biraz anımsadıklarımı bunca zaman sonra ısrarla kanaryalara benzetiyorum. Belki kendimi eskiden özgürce ömür sürdüklerine inandırmak istiyorum da ondan dolayı...

Asıl hayal ettiğim bunlardı ama: Sabahları perdeleri aralayınca kimi hemcinsleri örneğin kumrular gibi kanaryalarla da göz göze geliveriyorum. Kahvaltı masalarına onlar da nazlı pır pırlarla iniveriyor. Sanki meraktan ölelim diye yaprakların arasına gizlendiklerinde onlara da yalandan güceniyoruz. Kafes mafes yok artık. Tutsaklık hayatları tarih olduğundan beri o göz alıcı sarılıkta olanlarını da göremiyoruz. Ne gam! Yabancıların türlü renkleri de gözlerimizi sevince boğacak kadar güzel. Üstelik bunların sesi daha etkileyici, daha gür. Varsın "repertuar"ları evcillerinki kadar zengin sayılmasın. Yuvaları ise yine bir giz. Öyle de olsa, bir gün ummadığımız bir yerlerde onların da heyecanla ayırımına varmayacağımızı kim ileri sürebilir ki: Kaynaklara bakılırsa ispinoz, saka yuvalarını andırıyor. Bilemediniz orta boy bir fincan büyüklüğünde. İncecik saplar, ot döküntüleri, yosunlar, tüyler falan...

Bir hayalimi daha anlatırsam kim ne diyecek? Hatta beğenenler, benimseyenler bile olabilir. Ne güzel bir hayal ortaklığı kurarız o zaman. Kaynaklara göre yabancı kanaryalar da en yüce dalların üstelik gözlerden en uzak yerlerine yuva yapıyor. Daha söylemeden kabul ediyorum, aynıysa değil ama

DİKEN KUŞLARI

Taşlarla çevrilmiş ırmak, bölüyor
Yaşamı, anlıyorum.

Dirilen bir ovanın türküsü
Kendine yakılan ağıdı eskitir
Atların yeleleri oraya uzar sanırdım
Taşların arasından sular akardı

Garip hazlarla kadınların
Gecenin ıssızına kustuğu sevmek
O dağın sularını,
O sıcaklığı
Boğuyordu durmadan

Kanı hep buradan mı akacak
Yani kalbimden ellerime ellerime
Ben şimdi bu taşları yan yana dizersem
Olur ya ellerim,
Benim haykırmayan bir sevinci okşayan ellerim
Yine iki yanımda durur mu?

ufak tefek benzerlikler var pek iyi. İsteyen hemen bulabilir elbette. Neyse, diyorum ki bu yabancı kanarya hazretleri arasında kitaplığımın en yüce raflarının üstelik gözlerden en uzak yerlerine gönül indirenleri olur mu acaba? Öyle sanıyorum ki pek bir rahat ederler: Hem pencere üstü öyle kolay kolay kapanmaz (böylece rahat rahat gider gelirler), hem de kitaplardan dergilerden özge kimselerin sesi fazla duyulmaz. Tamam, bir de güzel ezgiler olur olursa ama onlar nerede, kanaryaların diyelim ki makaraları nerede? Bach, Vivaldi ve benzerleri bir yana da öbürlerinin sözü bile edilemez. (Sırf odama gönül indirsinler diye bu derece abarttım; haklısınız.)

Neden bu kadar üstelediğimi de söyleyeyim: Sizi bilemem ama ben dalgınlıklarımızı severim; en hülyalı hallerimizden birisidir de ondan. Neler neler akar durur belleğimizden o sıralarda. Hele okuma dalgınlıklarımız gibisi var mı? Diyelim Sait Faik, Cahit Sıtkı, Orhan Veli, Oktay Rifat, Sabahattin Kudret, Özdemir Asaf, Sait Maden... birinden birini okurken? Gözlerimiz görmekten mi, yorgunluktan mı, artık iyiden iyiyeye pır pır ederken azıcık ötemizde kanaryaları bütün rahatlıkları, korkusuzlukları ile bize bakar buluvermek nasıl da güzel olurdu! Onca kitabın yaprakları arasında aradığımız biraz da böylesi yakın dostluklar değil midir ya bizim? Nasıl deli divâne olmayız ki sevincimizden? Hem daha az önce andığımız Oktay Rifat Üstadımızın bir dizesinden esinle "öterse kanarya"lar, hayatın bütün iyimserlikleri, bütün esenlikleri nasıl geri üzerimize gelmez?

Deniz DENGİZ

DIYORUM

Seda'ya

Diyorum boynum kalıyor önce bu bozgun uykusuzluğa
Belki şüheda yerlerime yabancı sular hüzünlenir şimdi

Beyaz gömlekli çiçekler yırtıktır artık filan baharlarda
Ne cumartesiler ne vitrinler ne deltalar sıfatlar gittim

Akşama girince belin sonra terli çorap kokardı bazen amcam
Baykuşların ipek yorgunluğu saklıdır köhne telaşlarda şimdi

Kazan indiriyor sokaklar ve ayaklar, bu çığlıklar, babalar
Bir grizu patlamasıdır şu mor sıkıntılar karanlıklarla birlikte

Şöyle bu kış kapalı çarşı öpmüşümdür seni ağzını çağırdılar
O saatlerde regl orkide dolaşmakta en eski gibi seslerimizde

Gri terliklerin bulundu bugün tam kalbimin yanında dediler
Tüpleri alınmış aksak birkaç huşu kuş konunca yüzüme
[şimdi

Gaziantep, Şubat 2010

Yıldırım VURAL

PATLICAN

şeyler ve ilhan berk için...

korkuyor karanlıktan karanlık ve gizemli olsa da kendi
bir kadın şarkı söylüyor ve o dalıp gidiyor ansızın
elgin bir akşamın hüznüyle ülkesinden uzaklarda yaşayan
tombul bir saray kadını gibi osmanlı'yı düşünüyor
anavatanı hindistan'ı, afrika'yı ve avrupa'yı görüşünü ilk
bir ispanyol gemisinin güvertesinden ve bütün güzelliklerin
sonu mor bir hüznle biter der gibidir (ki ben acısını alsın
diye hikâyesinin suda beklettim sözcüklerimi)

soğuk havaları sevmemiştir hiç belli bu çiçek açışından
ve yumuşak karnından içine sakladığı beyazlıktan
(kösnüllüğünü düşünmüş müdür hiç yalnız bir ev kadını
mutfağında?)

elmayı yazamadım ama bunu anlatmak isterdim ince uzun
boylu bir şaire
o da mor bir hüznle yaşamıştır bir zaman kim bilir mor
gökler altında
mor denizler mor sokaklar mor şehvetler düşlemiştir
ki onu da acılar büyütüştür!

ve işte sonra giyindiğinde çizgili pijamalarını
evrenin döngüsünde yer edinmiştir artık –bir tat, bir imge;
dilimde başlayan yolculuğu, yine dilimde biten!

Tamer SAĞIR

BÜTÜN BİR YARIM: ADA

Sesi kısık bir imameye ezan: sedir
Savuşur görgüsü eksik bir bukağının
halat hattı tam üstüne.
Tekmelemek de tanrı için yapılırsa
Tanrı'yı sevap denemez ki
Denemez ki bir tabiat kurusu
Sal eksiği temiz, kaç harfte Türkçe.

Doğumu yakın bir kös oluyor azmin
Hiç arap, hepe arap ama durmadan
Susturucu niyetine çadırından ağacından
Ve değdiği alnına hz Muhammed'in bir hurma
O hurma diğerleri gibi yenilip yutulamaz ki

Tek başına da döndürürmüş evreni
Yetmez mi, istesindi.

Said ÖNDEGELEN

BİR FUKARA MASALI: KELEBEK

Başkalaşım mıdır dünya,
umarsız ihtiraslar cehenneminin orta yerinde?
Filizlenen papatyalar, mora döndüğü an;
bir yakut kaybedecek rengini
ve soluk bir güvercin kadar sol-
-acak rengi güvercinin.

Öler mi?

bilinmez...

Yaşayabilir mi?

-papatyalar; ölür rengi kızıla dönünce-

Güvercinler uyur hep pervazlarda.
Bir genç ayaklanır ruhun en giz yerinde.
Ne oldu ben öldüm mü ya şimdi?

-bilmem

“kelebekler sonsuza uçar” mış

Ansızın güvercinler çocuk olur

Peri masallarının yamacına konarmış

(fukara masallarında)

Gençsizleşeyazacakmışcasına;

hayallerini gül'e savurur:

bir akşamüstü,

bir gonca,

bir gül

doğurur

bağbanı sevinir,

bir ölüm

yoğurur...

yoğrulan gülde bir yangın kimsesizliği.

Güvercinler!:

(kelebeklere ölüm savurur)

Savrulan kelebekler sonsuzda kaybolur...

Tolga ÖZEN

HASTALIKLAR, ÖLÜM VE DOĞUM

gökyüzünü aralayarak aşağı eğildiğinde
serbest bıraktı dudaklarından uğultusunu
etli ve güleç
bulutsu, sekerek, şen
topladı kökleri olmayanları; kaçışanlar
bir araya gelenler ve yitenler oldu şeylerden.

odun ateşinde ekmek pişirenler
kuyudan su sağanlar
kilise orgu çalanlar
dalgakıranlar
ölmekle bir iki kelime konuşabilenler
şahittiler, onlara da yer vardı masada.

büyük tepsilerde pişirilmiş et topaklarını istemediler
öbür yemekleri acıkmış hayvanlarına verdiler
kalım belli belirsiz bir zincire döndü
şıkırdadı
orgu çalan ununu kadına verdi
diğer kadınlar ekmekleri çevirdi
erkek gelip azrailin kılığını giydi
tören başladı, nikâhları kıyıldı ve rüzgâr
döllerimi toplayıp dallardan
bulutlarda pişirdi.

ne kadar çıldırırsa çıldırırsa
elif elif yağar yağmur.

Necdet DÜMELLİ

VE GÖKYÜZÜ ÖZGÜR ARTIK

Durmaksızın dolaştım yağmurlarda.
Enikonu ıslandım, sırlısıklam.
Mazgallar kederliydi,
işçiler de öyle. Yola dik döşenmişti
mazgallar. Bisikletçiler küfrediyordu işçilere
lastikleri her seferinde içine düştüğünde.
Akmiyordu su demirlerin arasından
şehrin kalbindeki toplardamarlara.
O su, ki bin derecede bile buharlaşmayacak.
Ve aynı zamanda yalnızlığımdır ki
buharlaşarak göklere,
yoğunlaşarak göklerden,
piç edilmiş tarlalarda tek başına,
bıkmadan, usanmadan bir Dev bekleyen
ıssız bir Anadolu köyündeki çınar yerine
gelip yine beni bulacak.
Bu kısır döngü kıyamete ermeyecek
diye sonuç çıkardım kalbimin yıllıklarından.
Çünkü kalbimin takvimi sonsuza dek yapraklı.
Bu yüzdendir ki
yok ediyorum göklerin tanrıya kulluğunu.
Artık uçaklar kalkmayacak.
Trenler iş başına!
Tapıyorum istasyonlara.

Belgin GÜNAY

KAYIP DÜNYA

Dünyanın var olduğu zamanlarda benim
canım yanardı ve ölmediğimi anlardım
uyurken kediler, ilk yağmurlar, fırtınalar perdeleri şişirirken.

Kırtikoz kadınlar vardı ki hepsi birer turunç bahçesi,
ıssız tepelerde, firdolayı diken ve içi kan dolu hendekler...
Arada bir kıyıya vurup parıldayan omuzlarıyla
ağlardan akli yuğar, şehveti toplarlardı.
Göçebe balıklarsa ruhları kayıp adamlar,
ölümleri o kokulu çiçekleri içlerine çekerken oldu,
kadınların memelerinde açan.
İşte ben turunç kokusuna aldandım.

Adını bilmediğim en temiziydin korkularımın,
kalbimin bir köşesinde sessizce çağlayan
yabani, yabani, yabani bir su.
Sessizliğin ülkesini yıktım ben
senin sadece gidiş bileti iki kişilik söylencendeki.
Kendimi hangi bahçeye eksem
ne kök saldım ne rüzgâra kattım tohumumu,
belki kırılır düşer diye görmediğim zincirlerim
talan ettim ne varsa bana sahip olan ve sahip olduğum.
Sen o talanın içinden geçen bir yolcuydın.

Serdar HARMAN

IŞK, 8

bir karıncayla / göz göze geldim
durdu aniden
tüm kıvıltı /
kâinat
durdu aniden /ağızdan düşen
renk beyazı kirlenmiş nimet
gitti aniden
etimden toprak
kanımdan su
bir karıncayla / göz göze geldim
öyle yavaş
öyle başka türlü / durmaya yakın
çizdi antenleriyle boşluğa
gaybın sırlarını
bir çift kılcal söküldü kalbimden
öyle yavaş
öyle başka türlü durmaya yakın
değdi antenlerine

A

bu benim gerçeğim değil

“ “ “ “
“ “ “ “

ve den den den den...

**

beni doğurtan aşk değil yaşam acısıydı. susuz kalış ilk sesim.

bazen merak ediyorum beraberliğimiz bir karalama-taslak mıydı; bahsettiğin öykünün.. böyle olsa bozulur muydum yoksa içim daha rahat mı olurdu. sanırım ikisi de ancak bir ilişki yaşamaktansa bir öykü taslağı olmayı tercih ederdim. o öyküyü sen yaz ben okumayayım.

onlarca insan arasındayım kahvaltı yapıyorlar, bu onlarca insanla şimdimi paylaşıyorum. dört kişi ve iki cümle aynı masada oturuyoruz, onların bağırtılı cümleleri ve benim suskunluğum.. bir gece kelebeği uçuşup duruyor. o kelebek seni anımsatıyor.. kitaptaki bir cümle de.. sana benzeyen her şey gibi.. sana benzemeyen şeylerin de seni çağrıştırmamasının -neyi, gülünçlüğü mü? işte o-
seninle aynı şehirde olduğumuzu ispatlayacak tek delil yok.. sabahın 04:30'unda yemekhanede 20 küsur saatlik çalışmanın üstüne -yazmak gülünç olmalı ki bana böyle bakıyorlar, onları görmüyorum- çantamı alıp gitmeliyim, seninle aynı kentte olmadığımı bildiğim bir yere. öyle bir yer yok ki. gene de başka bir kente gitmeliyim. senimle o başka kentin sokaklarında dolaştırmalıyım kendimi; bunun için değil elbette ama böyle olur. masadakiler taklitlerle dikkat çekmeye çalışıyorlar; kırk yıldır kendilerini güden çobanın taklitleriyle, nasıl dikkat çekmez ki!..

işte gene kelebek. yere kondu gece kelebeği; üstüne basacaklar diye titreterek beni.

artık hiçbir yere oturup saate bakmadan seni beklemeyeceğim. geldiğinde gene saate bakmadan ne zaman gideceğini doğaçlamayacağım. bir süre senin gövdenin incelikli ülkesinde yaşadım. seni gezdirdim sokaklarda sana erkek ve kadın sevişmeleri sundum. sarhoş ettim nevizade'de su katılmamış rakılarıyla. eski bir sokakta öpüşürken yer ile yeksan olma keyfi yaşattım. beyazıt'ta ilk görüşte tanıdım seni ve çatık sesimle telefonu açmamana şaşım. eski bir istasyonda rayları parlattık ve gücendim yüreğini çelikten bir kuşa emanet etmene. bazı küçük yıldızlar göz kırptığımda mecidiyeköy'de buruk bir gülümsemeye söneceklerini söyledim. kara delikler sevgili kara deliklerle aşılır ancak ve o yıldızcıkların vereceği ışın bir damla suda parlayacak güce sahip değildi

ÜÇLEME

Kanlıca'yı üfleyerek geçtik

Aynı anda Sarıyer'de öfkeyle su kusuyordu bir tekne denize
Şimdiyse duvar atıyor yumruğu zamana öptüğünde oğlunu
[baba

Discovery geçkin bir at gibi vurulur ayağından
Korkudan rıhtıma çıkar Eftelya
Türkiye'nin anlam bütünlüğünü bozmamak için,
Tünel'den kaçtık örneğin

Aklımın etek altını aldı İstanbul,
Şimdi çıplak düşünüyorum

Sana bir sır söyleyeceğim Aragon:

Eyüp'te kulağına inanamazsın

Emirgân'da iyi ki geç vardı çay tadına

Hepimiz meğer origami yapıp birbirimize katlanıyormuşuz

İstanbul'da bir çöpçü bana bir tepeden baktı

Ölüm hayat yarısı

Akraba çıktık Emirgân'la

Moda'da bir bahar yaprağı düştü elimdeki kitaba

Adalardan arda kalan Sait! Affedersin Sinan.

Kusuruma bakma, hâlâ Lüfer'in

Rakı içebileceğini düşünenlerdenim.

durakta otobüs yeni kalkıyor on metre ilerinde, koşsan yetişirsin; ısıklık çalıp biniyorsun. istasyonda tren kalkmak üzere bilet alıyorsun ikinci kez çalıyor düdüğü kondüktör, ilkini sen de duymadın, sigaranı atıp biniyorsun. mevsim bahar, dört saat sonra bitecek işin, sinemaya gideceksin sevgilin aradı.

sanki otobüs gitmiş, tren kaçmış hava kış ve 55 yaşında gecikmiş gibisin yalnızlığa dahi.

üstelik bileteci biletime bakmadı bile. aynı gün koca tuvale sığmamış yüzün, beş santimlik saman kâğıda beşinci karikatür kişisi olmamaya gücenecek değilsin, değil mi? hem güleç çizgilerin kırık kalbini ihbar ederken..

sevişme bitiyor içinde kalsın istiyorsun. kendine en yakın hissettiğin zamanda bitmişlikte öylece kalsın.. kalkıp alelacele yıkanmaya gidiyor. hiçbir sevişmenin arkasında yıkanmak gelmedi içinden..

bu iş bu şehirde bitmez. hiçbir zaman ona aşksız dostluk sunacak dar gönüllülüğe sahip olamam çünkü.

çünkü sendeleyip düzelen bu ritim aslında hep düşük bu ritim, bu gergin ruhluluk, hep regl olacak işahsız bulantılı olmaklar yumağı-çilesi karmakarışık hal; yazmak, üstüne tekrar yazmak, bir daha yazmak karalaması... her seferinde yeniden keşfediliyorsa terk, iyi bir kâşif sayılmazsın değil mi? her seferinde neron beceriksizliğiyle kendi ırmaklarında boğuyorsan yangını, su saklamaz küllerini.

Didem PEKER

Mert ÖZEL

DELİ ORMAN

Geçit vermez gürgenlerin terazi tutmaz sakini,
Bedrettin'in kıyamadığı ağaçlar yüzünden buradayım
Kulaç atarken maviye daha sıkı sarılmak gerekmiş
Sonra bir arabayı ezmek, devrilmek için.
İçinden okuyup içinden yazanlara değmeyen güneş,
kuzeyine sadece selam verirmiş
Rüzgârına bağırma, sadece tutuşturacak korkutmadan.
Isınmak için hiçbir kitabı yakmadım deli orman
Kalemim senden, yapraklarını aklımda tutamadım
Bir tutam defneyle kandırdın, düzlüğü uzak Tuna'nın,
Dağ çileği dikenli...
Karıncalara söylesen taşırılar mı beni evime?
Piknik sepeti bulamazlar Nâzım'ın ağaçdenizinde
Islığın bile yokuş aşağı deli orman
Bir sigara yaktın, ateşini yere attın.

Ozan ÖZTEPE

İSHAK BOŞLUĞU

*"İshak dalda gökyüzünü oymaya,
orada, kendisi uçup gittikten
sonra da hep kalacak bir boşluk
bırakmaya çalışıyordu."*

O. KUTLAR

Gövdesi rüzgâra bilenen
İshak, kanadı nazenin,
ince akan karda şimdi.
Karanlığı çırparak çoğalır
yıkıntısına. Sessizlik dolar,
an dolar tutunduğu dala.

Varlığı adma gizli
İshak. Gökyüzünün duran bir yerinde
koyağına sızar. Yorgun bir
gün gibi yürür gecede.
Gövde bulur sonradan
kanatlarına asılı terazi.

Köyün çatısında tüten
beyaz uğultudur, salya sümük
veletlerin çapa dönüşü
elleriyle ürettiği.
Köylü bir kadın
nasıl ezerse buğdayı dibekte,
ipil ipil sızarsa un düştüğünde
nasıl sıçrarsa taşa, toprağa, rababaya
Her şey o kadar gerçek artık
bir ishak boşluğuna dayanmaya.

KOLAY YÜRÜMEK

yürümek kolaydı
yazmaktan
ya da öpmekten yabancı bir güvercini
burnunun hemen üzerinden
ah, o tılsımlı ben

gündüz, çekiliyor avuçlarımdan
gece, soluksuz bir kısrak başı topuklarımda
henüz temizlenmiş bir baldıra sürülüyoruz
kamçıların dudaklarında memeli şarkılar

aidiyetsiz törenlere dair diş geçirişlerim
daima oynak havalara sızarak çatlak duvarlardan
zurnacı asırlar tombalasına
ha bir gayret
davula gerilmiş peygamberin kasap havası

herkes oynamalı!

yarı tanrı yarı hayvan bir keşiş
ahlak dışı buluyor figürlerimi
hücrelerine çekilmiş rahipler
dillerine kazılı kaçış planları

aralarına katılıyorum nedensiz
anımsıyorum
anımsamak kolay

coğrafyasız vakitlerdi
gökyüzüne çakılmış ağaçlara inanırdım
kuşların ölümsüzlüğüne de
sütten kadınlar dolanırdı dudaklarımda
ellerinde saydamlığı çirkinliğin

şimdi
devam ediyor
tüm eski ve yeni törenler

uygun adım marş marş!

Burak Halil ASLAN

YALANCI ÖLÜM

Sonra doğumumla mutlu ettim kendimi
Eski bir anıma estim
Yağmura kanadım

Elbiselerim kış kokuyor
Sordum
Sabaha karşı akşam odasına girdim

Beni ısıtan kâğıda yağmur yağıyordu
Mürekkekim mezarlığa kaçıyor
Saklanmış içi dolu tabut arıyor
Sildim!
Güneşe uğurladım kendimi

ŞİİRDE TÜMCE VE NOKTALAMA İMLERİNE ZEYL

Osman Serhat ERKEKLİ

Gürel ORMANCI

BEN YOKTUM...

Tuncer Uçarol'un, *Patika* dergisinde şiirde tümce ve noktalama imleri konulu bir yazısı yayımlandı. Derginin ilgili sayısında aynı konuda başka yazılar da var.

Uçarol "tümce" veya "şiir tümcesi" ekseninde ve önerdiği ve örneklediği "yazım imlerinin yenilikçi kullanımı" (Mehmet Taner ve Enis Batur) ve yine artlamacı şiirin anlam çoğalmasını sağlayışı (Haydar Ergülen) bağlamında kendi de iddia ettiği gibi bir teoriye doğru gidiyor.

İddiaları şöyle:

1. Şiirde de tümce vardır.
2. Şiir düzyazının türevidir.
3. Şiirlerdeki güzel "parçalar" (aslında) şiir tümceleleridir.
4. Şiirimizde yeni şiir tümceleleri Halk Şiirindeki ve Divan Şiirindeki boyutları aşmıyor. Bu Türkçenin ve Uçarol'un ima ettiği konuşma dilinin yapısı ile alakalı.

Bu iddialar bende şu görüşleri uyandırdı:

1. "Dize öldü" geleneksel görüşü ve söylemi yenilenebilir ve "dizeci şiir" yerine parça güzelliğinin, tümce güzelliğinin gözlemlendiği vurgulanabilirdi.
2. İlk şiirler veya akıl karıştırmadan söylersek felsefe-tragedya gibi ilk manzumeler de belki bir tür düzyazı. Zaten yazıya geçirilen ilk metinler. Aslında düzyazı nazımdan doğuyor. (Noktalama imlerini ilk kullananın tragedya yazarı Aristophanes (M.Ö.456-386) olduğunu söylemiş Nizamettin Uğur da aynı dergideki yazısında.) Belki önce müzik vardı ve av törenleri vardı. Belki konuşma dilinin temelinde de müzik var. Belki şimdi beden dili dediğimiz olgu eski danslardan geliyor. Ve zaten Uçarol müziğe doğru gidilmesini öneriyor.

Ayrıntılar

Uçarol yayından sonra oyunu sadece oyuncu (okuyucu) oynar diyor ve şiirin başına "allegro", "andante" gibi başlıklar öneriyor, yine Uçarol'un önerdiği ve Sevil Avşar'ın da yaptığı gibi "yüksek sesle okunacak", "yakın gözlüğü ile okunacak" gibi giriş notları ve yine "kadın ayağa kalkar, erkek yalnız kalmıştır, ağlar" gibi açıklamalar... Yani aslında tragedyalara gidiş... Müziğe mi dönüyoruz... Uçarol'un alaysadığı somut şiirle de büyüsel bir mağara resmine mi gidiliyor... Yeni harflerle (latin harfleri ile) hat sanatımızın oluşturulmadığını da vurgulayan Uçarol, yazım imleri hakkında şiir yazılıp yazılmadığını bile vurgulamış. Ki örnekleri var hafızamın uhdesinde -şimdi örneklem reklam yapıyor derler-.

Uçarol'un bütün yenilikçi önerilerine en çok örneklediği Mehmet Taner yaklaşmış; Attilâ İlhan uzaklaşmış görünüyor yazıdan anlaşıldığı üzere. Bu yazı bu görüşler dışında da bir genel şiir tarihi gibi yeniden yeniden okunmalı.

Sisli sayfalarında bir müverrihin
Titanyum gözlüklerin terleyen terkisinde
Puslu kıtaların
Yandan darbeli pusulaların
Önünden geçip Muradını arayan Bilge
Hangi Miço Mo-ço'nun torunudur
Hangi Şah, Edebalı'dan bir asa
Taşır elinde.

Ben yoktum...

Vardı irinli aynalarda yırtık partal giysiler
Haçlılar ellerinde oyuncak kılıçlarla
Bir günahın bedelini kaç çarmla ödeyip
Alınlarına altın haçlar işleye işleye atlarının
Kaç günahı zerkederek Anadolu'nun
Kan içip doymayan karnına kaçınıcı secde
Titrederdi bellerinde.

Ben yoktum...

Ölümlerden ölüm beğen Anadolu
Vebadan da yasak aşkın uğru ağusundan da
Bir nice Bedrettin doğurur şafak suratlı kadınlar
Ölümünün şerefine içilen bitpazarı gediklişi
Kethüdasının öpülen elinden bir yaranmalar macunu gibi
Dirsek çürüten masalarda içilen esrarı
Közlerdi nargilede.

Ben yoktum...

Eline yapışmış dizginleri, kantarmasında köpük
Şarabı ekşimiş, eğeri inatçı
Şurda durmuşlar işte azık istemişler kadın,
Bir elinde bebeğini emzirir
Bir eliyle atını suvarırmış eşkiyanın
Bir gözüyle geriye...

Ben yoktum...

Hayat geceleyin kuşsuz bir garda
Oynayan çocuktur soyar trenleri hovarda
Rüzgârda sallanan beneklerinden kurtulmak için
Kelebeği yakar öldürür.
Üçüncü gözü balkıyan
Uyumaksız bir kelebek erir günün sıcaklığında
Eteklerinde utangaç
Tepesinde çırılçıplak bir dağın
Aşktır bakar ebemkuşağı ırmağının
İçine.

Bakardım...

Ekim 2010

Suat Kemal ANGI

CIORAN RÜYASI

Sabah,
simsiyah
uyanır
çayırlar,
kirpikler
kıvrılıp
düşer
peygamberler
de susar,
dil susar.
Geceyi imbikten geçiren,
kum gözlü léthé.
Beni memelerimden çivileyen.
Kitapları öpen ellerimi kesen.
Uykumu ateşe verip giden.
Susar.
Söz
olur.
Karışır
canımın
külüne.

Ahmet CEMİL

SEVGİLİ

bir cümle bedenim evrendeki hükümlü acılarla
keke. meliğim içimde bir delilik biriktirdi
yandığım göz(e)lerde külleniyorum şimdi
doğu'dan doğu'ya uygarlık sürgünüyüm sevgili

öptüğüm yapraklar kanıyor yanağından
hayatsa ömrün bedeli giden bu zamanda
yut(ul)duğumuz mekânlar kaosun düğüm yeri
belki de hayat böyledir her lokmada sevgili

elimizle ilmek ilmek akıttığımız kavgada şimdi
vuruldukça her kavşağın ortasında çocukluğumuz
barışın gözlerinde tutsaksa hasretliğimiz
hangi hekim geri getirir lamekâna düşenleri
bu mu yaratılış söyle? Sevgili!

yine dağlardayım yanak dolusu şiirlerle
iğde kokulu iklimler taşıyorum yere güne
görünmeyen atlarla, ayalarımda özlem çizgileri
sırtımda asri'ler dolusu karanfil ağırlığı
kuşluktan evvel güneşi dolaşıyorum elimde kandil
kucak dolusu yıldızlarla dönüyorum sevgili

dayan! içimizi dağlayan acılara dayanarak
pimi çekilmiş edebimle kovacağım;
düşlerimizi saran haydut karabasanları!
nasırlı günlüğüm ve kanlı kundağımla
gelip diyeceğim tüm ömür yırtıklarını
ve sileceğim yanağındaki küflü sözleri sevgili!

Mehmet KURT

DENİZE VARMADAN

içimde yılgın bir temmuz ikindisi,
sırtımda yorgun heybelerden kalma eski bir iştah,
derin bir yalnızlıktan yankılanan böğürtüler
ses olup harflere yaltaklanırdı
kalbim gizli bir günahı emanet etmek için
paslı bir sanduka aranırdı o zaman
içimde ölgün bir ikindi,
ıslıklarımda erken bir sabah,
yol heybemi arşınlardı
ve ben kirlî yüzümü tuzlu suyla yunmak için
düşerdim paslı hançerlerin alınına

saçlarımı dağ esintileriyle öper
eski bir günah gibi sıyrılırdım yorganımdan
ellerimdeki nasırları bir taşla ovardım, lokman!

gömleğimin kapısı ayık bir kement
her şahikada tuzlu su, serin rüzgârdı
kişnerken ayaklarımda cilvelenen acele
göğsüme toynağından baldıranlar açardı

kibrimde kirlî bir kelime büyürken
kılıcım gömleğimden yoksul bir yelken biçer
ayaklarım yoksul okyanuslara makberdi
göğsümün ormanında baltalar bilenir
terli uykularına fahişeler tünardı

eşkıyalar dağların yatağında küskün yatarken
bir ağulu şerbet o sahil şehrine birikti
genzimde acı su, tasımda kan
sahil sandığım, kum
çöldü, ayaklarımı yakan
gömleğim tuzak, çalıda kül
rayiham bana kefendi

hikmetin rahlesinden aşırıdığım elif ba
ve kanlı organların yüküyle sırtlandığım sanduka
meğer beni taşırılmış ölüm beni bilmeden
deniz bana hep kefen

2008-2010

Onur BAYRAKÇEKEN

YALNIZ SEVMEKTE ÖZGÜRÜZ

gece yağmurlu maria. yağmurda sen
şimşek gibi düşsen, melek gibi insen
plaklar ağlamaklı çalmasılar
artık sana hakiki adınla seslensem!
ikimiz istanbul yürekli olsak
bir dünya hüznü ederiz halbuki
seni benle toplasak
haram köprüler ve ikimiz iki ayrı yaka
birleşmeyiz birleşmemiz yasak
yalnız sevmekte özgürüz maria.

İstanbul, 12 Kasım 2010

Cihan OĞUZ

Vicdanı Kuşanmak

• Çok *hamasî* ve iddialı bir başlık olduğunun farkındayım. Ne de olsa, insan şövalye hükmünde bir duruş sergilese de, bunu başa kakmamalı. Yanlış anlamayın: Öyle bir duruş sergilediğimi falan savunmuyorum. Genel bir yargı benimki -ya da *genelgeçer*. Buradaki belirleme, aslında, vicdanın *adresinden* geçiyor.

Çıkmaz sokağından mı demeliydim yoksa?

Edebiyatın bir *müdahale tarzı* olduğunu söylemek bugün için ne kadar *geç ve güç*, inanmıyorum. Bir alışkanlık ve akışkanlıktır gidiyor. Statükoya dokunabilecek aşkolsun!

Ödül konusu, mesela, hatırlattıkça ruhları altüst eden bir olgu. Yaramaz çocuklara sunulan elma şekeri benzetmesi yaptığımız zaman hemen herkes alınıyor. Alınıyor ama gram taviz vermiyor tutumundan. Bir kez almış ya ödülü şairimiz, toz kondurmuyor.

Biliyorum, edebiyatın böyle *ıvır zıvır* sayılabilecek incelikleriyle uğraştığımızda, karşınızdaki sizi o sürece kilitlenmiş bir cengâver gözleriyle görüyor –asla şair gözleriyle değil. Yanılgı da burada başlıyor. *Ödül* konusu benim kafayı taktığım veya odaklanacak başka bir şey bulamadığım için *üstüme kalmış* bir *cürüm* değil. Evet bence utanılacak bir *cürüm*; hele ki kişilikli ve özgüveni yerinde bir edebiyatçı için. Ama şairlerimizin bu konudaki eksikliği su götürmez. Kimseye kızmıyorum; çünkü bizler cidden de *manik depresif* bir ruh hali ile *ezik* bir mizacın katmerleştiği kişilik ikliminde yetişen insanlarız. O nedenle de ilerlemiş yaşımıza rağmen ödül denilen oyuncağı elimizden bırakmamamız normal.

Asıl anormal olan, büyüme çağında bile o çocukluk hastalığının üstesinden gelememişiz.

Bunu aşmak zor mu? Hayır.

Ama cesaretimiz yok.

Çünkü edebiyatın kendine özgü hiyerarşisi ve iktidarı ödül mekanizmasını dayatıyor. Biz de türlü bahane ve gerekçelerle kendimizi kandırıp o dayatmaya boyun eğiyoruz. Her şeyi reddetmeye hazırız, ama iş ödüle gelince, fos...

Gelgelelim, benim de kendime göre kozlarım var. Bir gün herkesin benim gibi düşünmesi gerektiğini, mutlaka aynı hizaya geleceğini falan varsaymıyorum. Ama edebiyatımızın geleceğine güveniyorum. Daha yirmili yaşlarda ödüllere koşan genç şairlerin kısa sürede kendilerini bir *etik özeleştiriden* geçireceklerine inanıyorum. Benimki bir sezgi mi, yoksa gençliğin dinamizmine *bodoslama* bir inanç mı, kestiremiyorum.

Her şeye rağmen ödül mekanizmasının bir gün geri gelmemek üzere edebiyat dünyasından defolup gideceğine inanıyorum.

Dergilerde Son Kez

• *Varlık*'ın Kasım 2010 tarihli sayısında Günel Altıntaş'ın "*kötü*" bir şiiri var: "İyilik". Genç şairlere, *dize*

esnaflığından bahsetmenin veya yaptıklarını yüceltmenin şiir olmadığını anlatmak için biçilmiş kaftan o dizeler:

"İyi bir şiir yazmak için
diyeceklerini önce ince elekten geçireceksin
zevk süzgecinde süzeceksin
tamamsa, eksikliği fazlası yoksa
edebiyat dergilerine batırıp çıkarman şart
bırak, bir süre de gölgede kurusun
eline yapışmıyorsa
cebine koy da azıcık dolaş
gurmelere tattır
ama dediklerine, diyeceklerine boş ver
sen beğenmemişsen kötüdür o şiir
yırt çöpe at
"iyi" diyorsan,
denize."

Keşke şairin kendisi de o tavsiyeye uyup şiirini yırtsaydı!

Keza, Ayhan Emir Yolcu da bilinen nakaratı tekrarlamış: "*Hayatta ben en çok hüznümü sevdim*". Üstelik, Can Yücel patentli metaforu çoğaltan Abdülkadir Budak ve Bâki Ayhan T.'ye ithaf etmiş şiirini. Artık gına geldi; ne olur birkaç ay sonra bir başka yaratıdan yoksun şair kalkıp da "*Ben hayatta en çok ebemi sevdim*" demesin!

Özgür Edebiyat'ın Kasım-Aralık 2010 tarihli sayısında Salih Bolat'tan 6 bölümlük "Belirsizlikler" şiiri var. Uzun süredir dergilerde görünmüyordu Salih Bolat; demek yeni duygulanımlar, duyarlılıklar ve metaforlar biriktirmiş. "Belirsizlikler", Bolat'ın kendine özgü gözlem gücünü dizelerin büyümlü tınısıyla buluşturan bir şiir. Yine bir *yolculuk* şiiri. Ama çağrışımların kendi iç sesinden o kadar dolaylı mesajlar çıkıyor ki, bir aşkı bırakıp çekip gitmenin şiiri mi, yoksa Güneydoğu'dan bir sahnenin izdüşümü mü, bilemiyorsunuz:

"deyin ki: gece vakti yüzüne düşen ay ışığıyla bir atlı son yolculuk mudur? bir cinayet için seçilmiş silah ile lir çalan bir el neyin sonucudur? bir toprak keseğine inanmakla bir dağa inanmak arasındaki farkın bedeli hangi kandır? çitler boyunca yürüyün. son ağacın arkasından görünen kente bakın. dehşetle görün yitirdiğinizi. kendinizden çıkın. olun."

Dergide yayımlanan Çiğdem Sezer'in "Cinci Han'da Bir Makinist Oturur" şiiri de ilginç dizelerle örülü. Hele şiirin sonlarındaki zekâ dolu metaforlara alkış tutmamak olmaz:

"bu sayfayı geç iyisi mi beni okuma
bak kadımla adam kavuştular öte sayfada

Cinci Han'da bir makinist oturur
makara döner ve perde
kocaman kırmızı harflerle "THE END"

kimin kanı sıçrayan üstümüze!"

Ercan Özkan'ın "Beni adanmış babam" şiiri tok ve cesur bir sesin varlığını duyuruyor sanki. Dize kurgusu ve fondaki vurgu ara sıra İsmet Özel üslubunu çağırırsa da, Özkan güzel bir damar yakalamış:

"Eyvah! Dilimin ucuna geliverdi leş
İçimde tuhaf kırk ikindi yağmuru

Tırnağında zar
Eyvah ağzımın gayyasına gömülmüş kalles
Geliverdi bir damla kirli kanla boğazıma âşık satır
Satır üstüme inen kötü gözden
Çatladı huzursuz rahmindeki çürük yadır
Zor tuttuğum emanet sözden patladı dudaklarım
Sustum susuşum ikrar
Kustum kusuşum inkâr sayıldı
Beni adanmış babam
Babam beni adanmış
Beni yakınca ekine
Yağmurlar yağacakmış”

Sözcükler dergisinin Kasım-Aralık 2010 tarihli sayısında Metin Fındıkcı'nın “SC 8000” adlı ilginç bir şiiri yer alıyor. Klasik Metin Fındıkcı şiirinin dışında bir arayışın izleri var. Sanki farklı duyarlıklara ve çerçevelere kendini ansızın bırakacakmış gibi:

“cın cın cınnn.../
sana gelirken
bana da yeşil-mavi arası bir önlük giydirdiler
galoş taktırdılar ayağıma,
yaşlanırken nedenli nedensiz çıkmazlar çoğalıyor insanın
içinde
-bir ara gözlerini açtın / rakıyı ve kahveyi çok içme –dedin
yaşlılık gece masalıdır,
şahmeran'ın da gecesı vardır mutlaka
bunu fısıldadım kulağına,
orman ile deniz arası bir yerdi
ara sıra çağıl'ın sesi duyuldu”

Kitaplık dergisinin Kasım 2010 tarihli sayısında Mehmet Müfit'in “Yolculuk” adlı şiirinin finali müthiş:

“demişti ama o yolcu: şarmpole yuvarlanan o
otobüsün tek ölen yolcusuydu yara bere almadan
koltuğunda oturuyordu öylece; tutunmuş şekilde; gözleri
[açık
aşırı korkudan kelebek tanrıların oyununa gelmişti

bitmişti kalbi. kaza ânının curcunasını tek tek kaydederek”

Kirpi Şiir'in Ekim-Kasım 2010 sayısında Cevdet Karal'ın “Biz Cennete Bir Kamyonla Gideceğiz” şiiri hem keyifli hem sağlam:

“Biz cennete bir kamyonla gideceğiz
Bizim bi ton günahımız var
Her virajda kaldıracak kartallar
Beyaz sakallı amcayla anlaşmışlar”

Kalbimi Çizen Dizeler

• “ben o kulübelerin içinde boşluğun / bir kuruntuydum
sadece” (A. Barış Ağır, “Kırlardan”, Özgür Edebiyat dergisi,
Kasım-Aralık 2010)

Hamiş: Akatalpa'da 2009 başından bu yana -haiku özel sayısı hariç- 23 ay boyunca “Poetika / Polemika” köşesi aralıksız yayımlandı. Bu son yazı. Sessiz sedasız veda etmek istemedim. Her ay onlarca dergiyi tarayıp şiirler, dizeler seçmek; poetik anlayışımı

Melek AVCI

DAĞITMA

pencerelerden ev topluyorum
arap kızlarına
perdeler dikizleyiciler için
k, açık

sonra oturup kendi kendime fıkırdanıyorum
merak etme daha delirmedim
büyük büyük melekler güldürüyor beni de

hem üç günlük tutarmış dünya
ağlama sırası değil
çimdikle kolunu sıkı tutun
tarifi de sür bilinç üstüne

kanama devrimimiz kutlu olsun anne

Seçil ÖZCAN

TÜH'LÜ GEÇMİŞ ZAMAN

kurudu çiçeklerim umudun yükünü
pembe bulutlarını masalların
yuva olmayan ev dargınlığında
buldum denize kırgın kabukların yanı sıra
yatak değiştiren ırmağı
yoksun yanlarını mutlu sonların

kıyıcı bir yanılığın çoğaltıyor
hırçın budamaları daha usul
toprağına sarılmış tohumda
bilince göçmenliğini suyun
kendini dağıtan güzüm

yıkıyorum hayatı çıkmıyor
onurumdaki ruj lekeleri

kalp atar
her şeyi

hemen her sayıda üstüne basa basa vurgulamak... Sağdan-soldan gelen tepkilere göğüs germek... Tüm bunlar beni de, Ramis Dara'yı da fena yordu. Bizim Trakya'da bir laf vardır: “*Göt terlemeden balık tutulmaz*”. Epey terledik sayılır. Oltanın ucunda balık olup olmadığından ise o kadar emin değilim.

Kendimi biraz özgür bırakmak istiyorum. Size de tavsiye ederim.

Hoşça kalın.

cihanoguz@yahoo.com

Uluer Oksal TIRYAKI

PLASTİK KADIN

aynı anlama gelen kelimeler
farklı manalara çekilebilir:
bunun adı türkçe!

dudaklarında biraz olsun tükürüğüm
kaldıysa yutkun;
yerçekiminin zaafi derim
ellerin artık vidalıysa
kopar ellerimden

ayrılığın pazubandını ben takarım koluma!

hatıraların üzerine benzin dök
gözyaşı dök
süratli dök!

öptüğüm kadınlar elektronik
seviştiğim kadınlar tehlikeli imitasyon
yalnızlığın yedek parçası var
ekonomik değeri var.
sponsoru var.
bunun adı da ithal cinnnet olsun

benim vücudum senin için
genel bir risk haritası
ruhum beton
kalbimse yok
güzel..

cüzdanında darmadağın bir iskelet
gibi taşıyorsan hâlâ derisi atmış fotoğrafımı
yırt götsün;
parmaklarının ayıbı derim
fabrika hatası derim

gözyaşının modası geçti
şimdi biraz intihar serp çorbanın içine
sonbahar serp
serin serp!

kasaplar artık insan eti satıyor

koru kendini!

Murat KÜÇÜK

İNAT

kuş kanadını kırdı
uçurtma ipini kopardı
deniz kıyısını terk etti
toprak yeşilini çekti
güneş sarısını soldurdu

aşk inadına sürüyor
ölüm inadına sürüyor

Alper T. İNCE

ZİFİR MUSİKİSİ

Çirkinliğim harcanmış bir anı
tekinsizliğiyle satılırken mezatta,
dünün öpüşü gömleğimde yara.
Artık yürüyebiliyorum koşmama gerek yok ama
bu endişeyi sakın ola yok sayma.

Her seçilmiş tavır kadar seçkin
bir incelik taşıdığını sanıyor belinde
ateşlenmeyi bekleyen sansız bir keşke.
Dilinin bile dönmediği sokaklarda
öyle körpe öyle mağrur öyle yetke
içinde ezberletilmiş bir öfke
keşkesini sevmeye gidiyor, gitme!

An ki uzandığım masal
bir düş artığı buluşmasında,
kas kasmaklarından ten çeşitlemesinden çoğalan çocuk
üstüne eyerlenen bedenlerin çığlıklarından yekûn
ampule nazikçe geçirilmiş ilmeğin itkisiyle
susuyor:
Ey banknotlarına kokain bulaştıran eşitlik
beni masif bir gururla karşıla
bir oda var kurgusu rehın
korkumun ağır kokusu sinerken yatağa
uyku hayalperestlere kalsın bana biraz daha taş lazım diyen
zifir musikisidir minarelerimden süzülen

Mehmet GİRGİN

SUSTUM, SEVMELER EMEĞİ İSTER ÇÜNKÜ

Sustum: sancımı sarınıp gövdeme
Sustum: şımarık günde, çimler üstünde
Sustum: göğün aklında kalan mavide
Sustum: sevginin çekirdeğinde- parçalandı
Sustum: yiğitçe, yenildim, yandım, susadım
Güneşe sardılar beni, ay kızardı kentin üstünde
Sustum: üslup önemliydi, gözlerim derin
Sustum: saat kaç diye sordular- sonsuzdu dedim
Sustum: kızım bir bana küstü, bir annesine
Sustum: sevişti şehir hızla, kaygan yolda
Sustum: yoldan çıktı adam, değirmenin orda
Sustum: suçum neydi anlamadım, küstüm
Sustum: uzaklara savurdular, çiçeklendim
Sustum: Ekim'i ekmeğime katık ettim
Sustum: köy altında yaşayanlar yukarı çıktılar
Sustum: yaşamak ağır geldi, ellerim çatladı
Sustum: kalem konuştu, kâğıt sevindi
Sustum: dağların derdine ortak oldum
Sustum: ırmaklara karıştım, kardeş oldum
Karıncayla, kuzuyla, kederle, derin kuyuyla
Sustum: kurbağayla, ağladım durdum- işte
Sustum: sevmeler emek ister çünkü
Sustum: Özlem Özdil'i dinledim durmadan

GÖZLERİN DO NOTASI

Umut SAĞLAM

4.11.2008

Gecenin ikisinde uyandı. Başı çok ağrıyordu. İhlamur içmek için kalktı. Mutfığa gitti.

Demlişe su doldurdu. İçine ihlamur çiçeklerini... Sonra ocağa...

Radyoyu açtı. Sesini kıstı. İhlamuru içiyordu. Başının ağrısı için bir ağrıkesici içmişti. Biraz hafifledi ağrı. Boğazı da rahatladı. Radyodan gelen piyano sesine kulak kabarttı. Çok güzel bir ezgi çalıyordu.

Erkek arkadaşının piyano çalışmalarını anımsadı.

Aramıyordu. Konuşamamışlardı kaç zamandır. Sinirlendi yine. İhlamurdan aldığı her yudum sinirini gevşetiyor olsa da o, Erdal'ın gidişine kızılıyordu. Bu kadar mıydı sevi denen şey? Somurtuyordu kız iyiden iyiye. "Yarın gözlerimin altı torba torba dolaşacağım" diye düşündü. "Ne yapsam uyuyamayacağım."

İhlamur bitmişti. Kitap okumak istedi bir süre. Öykülerin karakterlerinin ona yardım edebilecek bir sözü, cümlesi, düşüncesi olabilirdi belki. Bulamadıkça elinin kolunun bağlandığını daha çok duyumsadı. Bunaldı. Elindeki kitabı kenara bir yere attı. Evin içinde gezinmeye başladı. Bu arada radyonun akışı değişmişti.

"Biraz güçlü olmalıyım" dedi. "En azından bir süre bekleyebilirim. İşler düzeler nasıl olsa hep kötü gitmez ya!"

Saat yediydi. İşe gitmeye hazırlandı. Biliyordu, orada da hep aynı konu rahatsız edecekti kafasını, ama gitmeliydi. Gözlerinin altı düşündüğü gibi görünüyordu. Dışarıya çıkmıştı sonunda, hızlıca durağa doğru yürüdü. Cep telefonunun sesini duydu. "O mu" diye telefonu kulağına götürdü. Değildi. Arkadaşı arıyordu. İşyerine biraz çabuk gelebilir miydi? Bunu soruyordu. "Geliyorum" dedi çantasına atarcasına fırlattı elindekini. Çok sinirlenmişti. Öfkeden inadı tuttu ilk geçen otobüse binmedi, ikincisine de dolu diye binmedi. Üçüncüsüne bindi. Arkada bir yere yürüdü. Oturdu. Uyku bastırıyordu iyice. Ofladı pıfladı durdu. Sonunda durakta indi. İşyerine geldiğinde arkadaşları ona o da onlara surat asıyordu. Yine sıkıcı bir gün geçecekti.

Dün gecenin yorgunluğuna bugünün şamatası da eklenince iyice ayakta duramaz olmuştu. Eve gitmeden önce bir yerde şarap içmeyi alışkanlık haline getirmişti. Usunda hep aynı şey! O! Onun nasıl piyano notalarıyla boğuştuğu. En son kızıp evden gitmesi! Evlilik işinin suya düşmesi... İki kadeh içti. İndiği durağa doğru yürüdü. Otobüse bindi, bu kez ilkine, çünkü çok halsizdi.

Evdeydi işte! Yine akşam olmuş, gece olacak, uykusuzluk onu yenecek, sıkıntı içinde ihlamur içecek, hiç işe yaramayacaktı. Üzerindekileri değiştirdi. Cep telefonunu duydu. Annesiydi. Günlük konuşmalarını yaptılar. Havadan sudan...

Annesine "Merak etme iyiyim" deyip kapattığında hiç iyi olmadığını duyumsayıp koltuğa yattı. Televizyonu açtı.

Volkan ODABAŞ

SÖZCÜKLERİN SONSUZ YASI

sana uzun bir gün diledim Sima
uzun bir gün acını yazmak için dünyaya
'çünkü acı yazılıgandır'
aşk gibi uyar mı turgut'un yasına

sana uzun bir yol diledim Sima
uzun bir yol iyi gelir durgun efkâra
sorar çünkü seni herkes ona buna şuna
ne kadar insan varsa
ne kadar insan varsa sonraya

sana uzun bir ad diledim Sima
uzun bir ad ki iki hece gibi uzun
tek ölüm gibi kısa
kim ister susmanı durup durup
boğmuyorsa yalnızlık insanı

sana uzun bir şiir
kısa bir hayat bana

bana sözcüklerin sonsuz yası

Alt yazılı bir yabancı film izliyordu. Gözleri kapandı kapanacaktı. "Erken, şimdi uyursam gece yarısı kalkarım" düşüncesiyle zorla açtı gözlerini ama yenildi. Biraz sonra uyudu.

Üzerini örtmemişti. Üşüyordu. Kalkamıyordu da! Hep bunun yüzünden grip oluyordu.

Televizyon boşuna çalışıyordu. Film bitmişti. Uyumaya devam etti. Uykusunu bozan ise bir tıkırtı oldu. Evde birisi geziyordu. Kim, diye kalkıp bakacaktı ama güç bulamadı kendinde. Hem korktu da! İşte bu korku iyice içine işleyince...

Tıkırtı mutfaktaydı. Oraya gitti.

"Gözlerime inanamıyorum, sen!"

Oydu. Piyanist. İkişi birden bakıştılar. Gözlerinde sorular uçuyor, birbirlerine "Ne oluyor" dercesine bakıyorlardı. Neden ayrılmışlardı? Erdal, bunca zaman neredeydi? Evlenecekler miydi yoksa bu ayrılık acısını yine yaşayacaklar mıydı?

"Benim işte! Geldim. Dayanamadım. Her notada sen vardın, Özlem!"

"Ya!"

"Gözlerin bir do notası kadar güzel! Biliyorsun en çok do notasını severim."

"Niye bu kadar bekledin?"

"Ya sen?"

"Bilmiyorum."

"Ben de!"

Özlem'e sarıldı Erdal.

İşte her şey bir anda, hırsız mı girdi eve demeye kalmadan, düzeliyordu. Gülmeye başladı Özlem.

"Bak, senin yüzünden gözlerimin altı mosmor, halka halka!"

"Kıyamam!"

14.11.2008

Emin KAYA

EL YAZISIYDIM BABAMIN

baba elinden çıkmış yazılardık biz
beyaz birer anne kâğıdına yazılı
kimimiz güzel, alımlı
italik ve bitişik çirkin kimimiz
okunurduk cüz cüz rahlesi ev sokak dilince

uzun cümleler oldu bazımız, imlası tam
anlatıp durdu bir daktilo aralığından
yavaş bir ömrün kalpteki kalibresini
sabır dökünüşünü göz boşluğundan bir taşın
git gelindi, kal gidildi, kısa kaldı kavuşma
azaldı cümle hayat gibi bazımız

sesli harfi çok olanımız haklı sayıldı
su mevsiminde kuş yuvalarını bozmakta
sustu kaldı kadınlarımız
sessizlerini saklayıp akşam loşunda

baba elinden çıkmış yazılardık biz
beyaz birer anne kâğıdına yazılı
çirkindi biraz elyazısı babamın
küslüğüm sürdü bu yüzden aynalara

Mehmet ÖZCEYLAN

SOLUK

bütün dağlarda ölmüş kurtlar için seni düşündüm
fallarına yıldız kaydurdım kocakarıların
bacaklarında ağdalı bir dize arandım
güğümlerinde kalaylandı tüm kadınlarım
anladım hatırlamak değil bu başka bir şey

cemal abi bak kurt dedim uludu varoşlarım
pişmanlıklarımın kuyruğuna teneke bağladım
olmayacak kızlarıma oturdum ağladım ağladım
üstelik hep berabere kalınan tavlalara çok ısmarladım
ay altında kurt kurda kovalasın artık hepimizi

bütün dağlarda ölmüş kurtlar için bıçaklar biledim
samyolu bir televizyon kanalıydı damar tıkanıklığı
papyon da takıyordu üstelik resepsiyonlarda hep röntgenci
sağ eli en güçlü devlet babanın emzirdiği ki neyse!
ah o kocakarılar her şey sizin yüzünüzden ağdalı yıldız
anladım bu kurtlar hayra alamet değil dağlarca

bütün dağlarda ölmüş kurtları ve seni düşündüm
baklalar hep dik geldi oysa kumar değil dağlar
seni düşünmek bana hep iyi geldi sevgilim hep kurt
hani soluğuyla içer ya suyu cemal abi dediği bilirsin
işte dağlarda o kurtların soluğu için seni düşündüm

bütün dağlarda ölmüş kurtlar için seni düşündüm
ağrılar yine alınımın tam ortasında bilenmiş bıçaklarsa
yasaklar koydum kendime sevmek yasak mesela

Nilüfer ALTUNKAYA

GENİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

o puslu omzuna ne de yakıştırdım
saçlarım bir dağ gibi susan
göğsünün rüzgârında

incecik dururdum kalabalığında
nerden bileceksin
sen tözden kalkıp ıssızlığa yürürdün

inancı biçimlerdi ellerin
bir huyu çekerti dokusundan
geceye benzerdim

sözcüklerin bilincinde tutuşmaktı
bu kuytu yolculuk
ah nasıl da anlardım

uzak bir bakışla aralanırdım
sızıdan kurgulanarak
hızımı beklediğim o çıplak reнге

kör sağır kuyulara serpip tenimi
nerden bileceksin
yitik bir dal gibi yalnızlığa yürürdün

yüreğinin toprağıyla kuşatılmış
damlaydım
d

e

r

k

e

n

sönmeye benzerdim

Barış ÖZDEMİR

OYUN

kırk sözcük kırk sözcük
diyemem diyemem
kırıldın sen kırk yerinden
seni ben eyleyemem

kırk sözcük seni kim
(kalp gibisin değil mi?)
şairler seni işler
senden telif senden taş
onlar

senden ötürü
şiiir ihtiyaç.

kırk sözcük sen KAÇ!
delirmiş hepsi
seni kur'acaklar
yaralınsın iyi bu
şuaradan kaç!

HÜZNÜNÜ HANÇERLER HER ŞAİR

*Sözler değil... Eylem...
Artık yazmayacağım!*
Cesare Pavese

Müntehir bir şairdir eylül
Kendini kurşuni gökkuşağına şiirle asan
- Günebakanın hicabı karabasan buluttan
Ha yağdı ha yağacak güzünden düşen bin parça
Dudak büken bir yetim gibidir
Olay mahallinde yarım kalmış şiir –
Her gidiş kadar vakitsizdir
Her hazan kadar lalettayın
Lakin, söz verilmiş sabır tükenmiştir
Ve dahi ölesi gelmiştir
Mevsimsiz bir kırkikindi misali
Zafer Ekin'in

Anladım ki
Her şair ömrünü hançerler hüznüyle

Müntehir bir şehirdir İstanbul
Pimi çekilmiş aşıkları göğüs cebinde taşıyan
- Göğü yaşlı sevdaların ıslak sokaklarında
Yaka bağır açık, yalınayak, yalınaşk dolaşmak
Buluttan şapkanın altında hem de şair başına
Üstelik ciğerindeki incedir içerindeki sızı -
Dudağından sızan aşk şarabı kan kırmızı
Kötücül bir habis gibi göverir yalnızlık
Göğüs kafesine sarı sarmaşıklar sarılır
Ve kırılır kara bahtının kuşatmasında
Mütebessim bir Rüştü Onur direnişi

Anladım ki
Her şair ömrünü yağmalar yalnızlığında

Müntehir bir şiiirdir güneş
Filistin askısında sallanan faili meçhul
- Bileklerimde ağır bir intihar rahatlığı
Ve tecrit edilmiş tebessümler var yüzümde
Bedenim kaybedilmiş bir savaşın
Metruk muharebe meydanı –
Kapanan gözkapaklarımda huzur
Gece yağın karın sessizliği
Dinginliği derin denizlerin
Ve bir bebeğin taş uykusu
Kalubeladan beri korkunçtur
Müntehir bir şairin tutkusu

Anladım ki
Hüznüyle büyür
Hüznünden ölür
Hüzünle gömülür her şair

Ve rezil bir güzle yüzleşir bu şiir...

BEN TUTARIM

"yeni yaşıma"

Doğrudum abandığım yerden
cebime koyduğum ağrıyla
minicik ayaklar
yara yuvası dizler kimindi?
Kimindi hatıralarda gizli o bol gülücükler?

Bir deli rüzgârım afroditin aşk sunduğu bu koyda
Sevmem fırtınaları çalı çırpı doldururlar ruhuma
Yaşlarım akar
Yaşlanırım
Acır en taze yaralarım

Müttefiktir hayatın tüm mühimmatları
bilirim
Koca dağ taşıdılar sırtıma
geçtiğim yaşlı yollar yaban
eksik pembe papuçlarım

boy boy kitaplar
sonradan görme saç telleri uçuşur, ulu orta açık renk
ezilir yanlışlarım doğrularımca
istemem acıtmayın
benimdir onlar da!

Gidenler ayaz
Kalanlar alaz bana
Söz döşerim, aşk koşarım yollarına
Anacığımın hatırına çocuk olur, şiir akıtırım sağa sola
Babamın en sağlam bastonuyum ayrıca
Tutarım
Tutarım
BEN tutarım...

7 Kasım 2010

DEVİRİM

varır varmaz yanına
devrime açtım gözlerimi
(biri bağırdı), işte devrim (dedim), bir güzel toprağa
düştim!

ben büyürken toprakta sen küçüldün
sen büyürken ben küçüldüm

(biri bağırdı), büyümenin ortasını buldum
ortası kadar soğuk
alaycı bir devrimin tohumlarını serptim

HAYATI ŞİİRLEŞTİREN KİTAPLAR, 27

Ramis DARA

İlk şiir kitabı 1991'de yayımlanan, öykü ve roman türlerinde de ürünler veren **Cemile Çakır**'ın (1959) üçüncü şiir kitabı *Beyaz Düşsel Kanatlar*'da tam 257 şiir bulunuyor. - "Beyaz" kar'ın değil; şiir'in simgesi kitapta.

Ağırlıklı olarak 1990'lardan başlayan (biri 1987'de yazılmış) 2010'a kadar uzanan süreçte yazılmış bu şiirlerin ana izleği ağaç ve ormanla özdeşleşme isteği, denebilir:

"Ağaç-Gövdemin İçinde", hem şiir adı, hem bir dize (s. 249). Bir başka şiir: "Bir Ağaçla Konuşuyor Olsaydım" (s. 253).

Başka bazı örnekler:

"ormanın yüreği", "kayaların kulakları" (s. 257),

"... çakıl taşları / şiirim dizleri" (s. 258),

"yüreğimin kardeşi orman" (s. 270).

Bu canlılık (animisme) eğilimi gereçlere de yansıyor. "o kayık (...) derin derin iç çeker" (s. 262).

Kitapta toplumsal şiirin sorunlarına değinen şiirler de bulunmakla birlikte, ağırlık ağaç-orman çizgisinde. Hercümerç oluş, yok oluş, kalımsızlık duygusundan böyle sıyrılmak, kurtulmak istenmekte bir bakıma.

Tekrarların ve epeyce zayıf metinlerin bulunduğu, bazı günlerde üç, hatta dört şiirin yazıldığı kitabın değeri, 'samimiyet'inden kaynaklanıyor, denebilir. Bu özelliği de olmasa böyle bir kitabı okumak kolay olmayabilirdi.

Künye: Cemile Çakır, *Beyaz Düşsel Kanatlar*, Ceylan Yayınları, İstanbul, Haziran 2010, 272 s.

*

Müzik gibi kolay ve geniş kitlelerce anında algılanma, hatta icracısına geçinme imkânı sunan bir sanatın, çağımızda iyice bir azınlık sanatı haline gelen edebiyat ve hele bunun daha dar bir çevrede dolaşımında olan türü şiirle birlikte yürütülmesi mümkün müdür? Mümkündür herhalde ama, oldukça zor olur sanıyorum. Birinde daha önde olursunuz, birinde gerilerde.

Mehtap Meral'ın (1983) 27 şiirden oluşma ve herhalde "Aşk Mevsimi" olarak okunması gereken ilk şiir kitabı *Kedi Mevsimi*, hangi alanda daha başarılı olacağını, şu anda özel bir başarı ya da başarısızlığından söz edilemeyecek şiir uğraşımın şarkı sözlerine dönüşüp dönüşmeyeceğini herhalde zaman gösterecektir.

Künye: Mehtap Meral, *Kedi Mevsimi*, Komşu Yayınları – Yasakmeyve, İstanbul, Şubat 2010, 64 s.

*

Hakkı Çınar'ın (1976) 2007-2009 yıllarında peş peşe yayımlanmış hoş kara kapaklı dört şiir kitabı; usu es geçmiş, kenti biraz silmiş, bildik entelektüel bakışlara prim tanımayan bir şiir kişisinin dünyasını yansıtıyor gibi.

Üç uzunca şiirden oluşma *İşıltılı Irmak*, üç bölüm halinde sunulmuş 22 şiirli *Gülüş*, dört bölümünde 12'şer şiir bulunan *Küçük Kız*, ve nihayet üç bölüm ve 62 şiirli *Mandalina Bahçesi*'nden oluşma bu özel külliyyat, başlangıçta doğasal motiflerle teyelli klasik yapı ve duyarlıklı şiirler sunar gibiyken, git git bu bağlarını koparıp akla, akılcılığa, rutine karşı bir şiir olarak belirginlik kazanıyor.

"Harfler kimi zaman sonra aşınır, köşelerinden daha çok / Buna şahit olabilirsiniz ama şaşırmayın ve incinmeyin / Daha çok aklın yazdığı dizeler bozulma göstermez / Ama asıl şiirsel deha harflerin zamanla bozulmasıdır / Bu daha çok

gevşemesidir. Zira içindekiler zamanı geldiğinde / Hayatın içine yayılmasını bilmelidir. Biz buna şiirin anlamı deriz." (*Mandalina Bahçesi*, s. 109)

Beri yandan, kitapların yer yer ayrı ve birlikte yazılacak de'ler ve -ki'ler açısından tashih gerektiriyor olmasını nasıl açıklayacağımı doğrusu bilemiyorum.

Hakkı Çınar'dan zaman içinde kendine özgü ve daha sağlam bir şiir bekliyorum kendi payıma.

Künye: Hakkı Çınar, *İşıltılı Irmak*, İdil Yayınları, Kayseri, Nisan 2007, 72 s.; *Gülüş*, İdil Yayınları, Kayseri, Şubat 2008, 62 s.; *Küçük Kız*, İdil Yayınları, Kayseri, Şubat 2009, 64 s.; *Mandalina Bahçesi*, İdil Yayınları, Kayseri, Mayıs 2009, 128 s.

*

Bozan Yaman'ın (1964) ilki 1989'da yayımlanmış üç kitabından sonra dördüncü şiir kitabı poetik metinlerle birlikte yayımlanıyor: *Zamanın Soruları & Poe(Pa)tika*.

İlk 35 sayfadaki *Zamanın Soruları*'nda üç bölüm halinde sunulmuş 21 şiir bulunuyor. İlk bölümün başlığı "Şairin Diyalektiği" şairin üç kitabı boyunca süregelen dizi şiirlerinin başlığı aynı zamanda. Bu kitabında "Şairin Diyalektiği - 10" ve "Şairin Diyalektiği - 11" şiirleri bulunurken, dizinin dokuz şiiri de şairin ilk üç kitabında yer almıştı.

Şiirin neliği konusunda kafa yormasına karşın şiirinde pek bir sıçrama kaydedememesi, şairin çevresiyle ilgili olduğu kadar, dünyaya toplumsal sorunlar açısından bakışıyla da ilgili olabilir.

İkinci ve üçüncü kitaplardaki (ilk kitap elimde yok) şiirlerin altlarında yerleşim yeri olarak Ankara, Antalya, Batman, İzmir, Kastamonu, Karadeniz Ereğli, Muğla, Ula, Şanlıurfa görülürken, dördüncü kitabında sadece bir şiirin altında Ula adı görülüyor.

Şanlıurfa'da doğan, liseyi bitirmeden Almanya deneyimi de yaşayan, Ula'da edebiyat öğretmenliği yapmakta olan Bozan Yaman'ın son kitabının son iki dizesiyle ayrılalım huzurlarımızdan: "Beni sev çılgınsındır çünkü her yaşta / Her seni seviyorum bağışı" (s. 35).

Künye: Bozan Yaman, *Öbür Yanı da Ateş*, İnsancıl Yayınları, İstanbul, 1994, 64 s.; *İrmakların Ev Ödevi*, Ceylan Yayınları, İstanbul, Ocak 2001, 48 s.; *Zamanın Soruları & Poe(Pa)tika*, İlyayayınevi, İzmir, Nisan 2010, 64 s.

*

Utku Kaygusuz'un (1985) iki bölüm halinde sunulmuş 37 şiirli ilk kitabı *Sessizliğin Direnci*'ni okurken "sessizliği" gerçekten aradım, buna ihtiyacım oldu; fazla gürlütcü, işlevselliği tartışılmalı imgelerle yüklü, bu yüksek sesli monolog şiirleriyle varılacak fazla bir yer olmamalı, diye düşündüm.

Belli ki sıkıntılar, kahırlar çekmiş ve mutlaka daha güzel bir hayatın olması gerektiğini bilen, düşünen bir benin dur durak zor bilir yakınmaları, söylenmeleri.

Şüphesiz Kaygusuz genç yaşta günümüz şiiriyle karşılaşmış; ama onun çok sınırlı ve kolay tüketilen, anlık ilgi toplayabilen bir yanıyla sanki.

Şiirlerde Metin Eloğlu, Turgut Uyar, Lorca, Allen Ginsberg, Alain Bosquet adlarını anan Kaygusuz'a; "ve durup durup bir Metin Eloğlu şiiri" (s. 10) dizesiyle gündeme getirdiği Metin Eloğlu üzerinde daha dikkatle durmasını, ama asıl Necatigil okumasının yararlı olacağını söylemek istiyorum.

Örneğin Necatigil okumuş olsaydı "kıyıları" – "yıkılmalı" ifadelerindeki (s. 12) *yıkıl - kıyıl* ses-sözcük ortaklığını göstermek için bu ifadeleri aralıklı yazarak gözümüze sokmaya çalışmazdı belki de.

Künye: Utku Kaygusuz, *Sessizliğin Direnci*, Mühür Kitaplığı, İstanbul, Temmuz 2009, 64 s.

Gültekin Emre

“Hele Ulaşa Ulaşa / Ulaş benziyor güneşe / Ulaş kardeş can verirken / Görenlerin aklı şaş” çoktan halkımızın belleğine kazındı Zülfü Livaneli sayesinde “Ulaş” şiiri. Bu şiirde Yaşar Kemal, “Sinan Kadir Hüseyin”i de unutmaz ve günü geldiğinde “Kızıl kanda kanlı eller”i olan 12 Eylül generallerini yeneceğimizi de söyler yürekli bir biçimde. “Sizi de yeneriz bir gün / Bize Türk milleti derler”. O günler gelmedi ve kanlı ellerin toplumun boğazını sallamasını engelleyemedik ne yazık ki. Ama umudumuzun dalkarı bir bir kırılma da, gövdemizde daha ne umutlar var! “Dünyanın ucunda bir gül açılmış / Efil efil esen yele merhaba / karanlığın sonu bir ulu şafak / Sarp kayadan geçen yola merhaba”. “Merhaba” aydınlık yarınlara açılan kapı gibidir. Çünkü “Bükülmeyen güce kola merhaba”, “Nazım usta, coşkun sele merhaba”, “Şu doğdu doğacak güne merhaba”, “Türküler söyleyen dile merhaba” demektir aynı zamanda. Bu şiirlerde 12 Eylül öncesinin karmaşası ve sonrasının acımasız kıyımını ustaca sezdiriyor, Yaşar Kemal.

Bugünlerde Bahar İndi kitabında yer alan şiirleriyle önümüze farklı, zengin çağrışımlı “Kapı”lar açıyor, Yaşar Kemal. Çukurova toprağının her karışımı, insanını, doğasını... çok iyi gözlememiş, özümsemiş bir yazarın kaleminden, yüreğinden çıkan şiirler bunlar; yalın ve içten. “Bugünlerde bahar indi Çukurovanın düzüne / Donandı ağaçlar / Donandı dünya / Donandı yeşilinden alından / Sarısından / Donandı delicesine” Onun romanlarının nerelerden, nasıl beslendiğini de görmek olası bu şiirlerde:

Onun şiirlerinde dağlar “nenni”lenir. Günün birinde “bütün çiçekler beyaz aça”caktır çünkü. Uzanacaktır “nur” pencerelerden. Gelecektir kapılara “çırılçıplak” bahar. Rüzgâr, “başka türlü” esecektir. Yaşanacaktır “doyasıya” hayat. Öpecektir “ekini” yağmur. Büyüyecektir “başak” tarlada. Bitmeyecektir “dağlarda” türküler. Serpilecektir “arzular” başaklarda. “kuş yuvalarında” uyuyacaktır “Unutulan hatıralar”. İstekler “masmavi”dir, “Yıldızlı gözlerde” “huzur” olacaktır, “mermer dudaklarda” sonsuz sessizlik... sürüp gidecektir Çukurova’da. Sevgilinin gözlerinde tomurcuklanan “ay ışığı”, dudaklarında “Kılıç şakırtısı” eksik olmayacaktır. Gün vuracaktır “dağların ardına”.

Masal ve halk şiiri derlemecisi Yaşar Kemal, romanlarında olduğu gibi şiirini de bunlarla besler. Yunus’u, Karcaoğlan’ı, Veysel’i, Pir Sultan’ı... aklından ve yüreğinden çıkarmadan dünyayı selamlar durmadan: “Ben derbeder bir dervişim, / Abasızım, abasızım. / Gezeceğim dünya, dünya, / Dinsin sızım, dinsin sızım.” Çünkü, o, “Salkım salkım türküler”in ve “Sarı akşamların yolcusu”dur. Çocukluğunun “nur bahçesine” “Çiğdem çiçeklerinden” doğan günü ömrü boyunca hiç unutmamıştır. Toplumun aynası ağıtları ve destanları derler köy köy dolaşarak; üstelik o da söyler; âşık yani. Onun içinde “bastırılmayan bir çığlık”tır şiir; dünyaya imgelerle, dizelerle bakıştır. İçindeki çığlığı sunuyor Yaşar Kemal *Bugünlerde Bahar İndi*’de. Sesiyle, tonuyla, duruşuyla geleneksel halk şiiriyle yunup arınmış şiirlerdir bunlar. Yer yer hece veznine ve halk şiirinin kalıplarına kaptırıyor kendisini Yaşar Kemal; beslediği bu kaynaklar romanlarında da kendini belli ediyor. Çağdaş şiirimizden uzak düşmeyen bir yapı, söylem de hemen göze çarpıyor şiirlerinde. Ağıtlar ve yergiler de iç içedir: Düzenbazlara, sömürgecilere, halkı soyanlara veryansın ediyor yeri geldiğinde. Ayrıca gelecek güzel günlerin düşüne de dalıp gidiyor ama ülkemizi yönetenler halkımıza güzel gün gösterme derdinde değil ki. Onların derdi devleti parselleme, soymak. Başkaldırı havası da eksik değil onun için dizelerin tonunda:

ANAÇ KAZLAR

Balkonda alaca bir gün
akşamı örtünüyor bulutlar
Birden ortaya çıkan siyah noktacıklar.
Yaklaştıkça belirginleşiyor
burun, kuyruk, kanat.

Yaban kazları mı desem, değil!
Kargo uçaklar bunlar.
Sanırım geliyorlar;
taa Irak-tan...

Akşam yelini göğüsleyen
ağır boz metal yığınların
sesleri yorgun.
Tek tek, teker koyuyorlar.
İncirlik Üssü’ne.

Motor gürültülerinin
rüzgârına sinmiş
kan kokusu:
Yayılıyor dalga dalga
gecenin gümüşî karanlığına.

Düşünüyorum!
Öldürülen yüzbinler, milyonlar
Hepsi çoluk-çocuk, ana-baba
oğul-kız şimdi tanrı katında
bire bir kuyruklu yıldız.

Kurulduğu günden beri iç kâbusum:
İncirlik!
Işıkları tabak gibi...
pırl pırl yanyor.

Uyarıyor mutfaktan
-“Mee-med!... Sofra hazır..,
Masada yağlı üstünde
buğusu ilmik. Geçmiş
boğazıma inmiyor.
Eşim -“Gözün niye yaşardı?.., diye soruyor.
Yanıtım:
Sıcak ve çok acı da!..

“Siz hiç utanmıyorsunuz / Ben sizi hiç sevmiyorum / Siz hiç utanmıyorsunuz”. “Kırmızı Deynek”te onun direnişine, yakınmasına tanık oluyoruz. “Kapı” şiirinde Çukurova’ya gelen insanların dünyasına, umutlarına, yaşamlarına... sokulur. Onların Çukurova’da karşılaştıkları sıkıntıları, sorunları... masal, destan havasında, yer yer öyküleyerek vermeye çalışır şiirin kalıplarını zorlamadan.

Kitabın başında yer alan kısa “İrgatlık Anıları” Yaşar Kemal’in romanlarının nasıl yaratıldığının, onun nasıl derin bir gözlem gücü olduğunun da kanıtı.

Bugünlerde Bahar İndi, “Bu türkü bitmesin bu dağlarda” diye okunmalı.

Yaşar Kemal, *Bugünlerde Bahar İndi*, YKY, Ekim 2010, 115 sayfa.

İÇİNDEKİLER
Cilt: 11 Sayı: 121 – 132
Ocak 2010 – Aralık 2010

(Ayrıca içindeki rakamlar sayıyı, ötekiler sayfayı gösterir.)

ABACI, Tahir	: Ağır Gece / Yol Müziği (şiiirler) (126) 24	ASDESO, Yako	: Yaralı Poetika (şiiir) (130)7
AKAN, Ali	: Kuruntu ve İlke / Arası (şiiirler)(131)1	ASLAN, Burak Halil	: ‘Şiiirden’ Dergisi Ne Yapmaya Çalışıyor ya da ‘Günümüz Genç Şiiirinin Durumu’ Üzerine... (131)8
AKBAŞ, Kerim	: Çocukluğum (şiiir) (128)17	ASLAN, İsmail	: Faily Meşhur Cinayetler (şiiir)(132)1
AKÇAY, Nilay	: Edepli Gitmeler Antolojisi(şiiir)(130)16		: Göge İsyân (şiiir) (130)18
AKDAĞ, Adnan	: Balıkların Babası (öykü) (128)24		: Ehli Yara (şiiir) (132)5
AKİLHOCA, Fatma	: Daha da İşler (şiiir) (127)23		: Cemal Süreya Akşamı (şiiir) (131)17
	: Anlam Kuramı (şiiir) (130)23		: Yalancı Ölüm (şiiir) (132)11
	: Anka (şiiir) (127)21	ÂŞIK, İlkey	: İlkel Tekrar (şiiir) (122)18
	: KızAnalar ve Kelebek (şiiir) (129)15		: Çarşaftaki Siyah Lekenin Tedbiridir (şiiir) (125)5
	: Ben Tutarım (şiiir) (132)19	ATAK, Harun	: Tuz Derisi (şiiir) (127)3
AKMAN, Alp Arslan	: Bir Delinin Fi Tarihi (şiiir) (124)22		: Us Defni (şiiir) (129)13
	: Hüznü Hançerler Her Şair (şiiir)(132)19		: İs Teni (şiiir) (131)16
AKTUNÇ, Hulki	: Opus Cingân (şiiir) (123)1		: Anka (şiiir) (122)17
AKYIL, Onur	: Seyrederim Seni (şiiir) (123)9		: Karanfil (şiiir) (124)21
AKYOL, Sina	: Benim Polemik Yazılarım-III-(121)12		: Tekvin ve Hiçlik Kitabı: Run / İye-abarım (şiiir) (128)11
ALEMDAR, Hüseyin	: Nü(fuz (şiiir) (125)14	ATEŞ, Nihat	: ‘Taşa Bağlarım Zamanı’nda Bir Arayış ve Sığınak İzleği... (130)16
	: Tefekkür (şiiir) (129)27		: Bağdadi Duvarın Sırrı (şiiir) (126)9
	: Bursa Vakti (şiiir) (132)28	AVCI, Melek	: Kızgın Kapı (şiiir) (129)6
ALGIN, Adnan	: Aa (şiiir) (122)15		: Sokağı Altyazı Geçe (şiiir) (122)13
	: Ah (şiiir) (123)9		: Rüzgâr ve Bulantı (şiiir) (123)5
	: Babaannem Edebiyattan Anları (124)18		: Yaş Derecesi (şiiir) (125)5
	: Sadece (şiiir) (126)3	AVŞAR, Sevil	: Varis (şiiir) (127)24
	: Bende (şiiir) (129)7		: İyi Kadın (şiiir) (130)19
	: Vak’t (şiiir) (131)16		: Dağıtma (şiiir) (132)15
ALİ, Zeki	: Gülün Kokusuyla (şiiir) (123)22		: Boşlukta Nakış (şiiir) (122)7
ALKAN, Tozan	: Kara (şiiir) (126)2		: Aşına (şiiir) (124)19
ALPER, Yusuf	: Zaman Irmağında (şiiir) (121)5		: Arzuhal (şiiir) (127)3
	: ‘Yaşamın Yarım Çemberi’ (şiiir) (122)24	AY, Bilge	: Siz Hiç Dalgaları Saydınız mı Bir Vapurdan? (şiiir) (121)15
	: Solgun Tebessüm (şiiir) (125)3	AYÇİÇEK, Arzu K.	: Biz Bugün Evdeyiz (şiiir) (122)13
	: Kendine Akan Keder (127)22	AYDEMİR, Kadir	: Yas (şiiir) (121)2
	: Hay (şiiir) (128)28		: Çağrı (şiiir) (125)8
	: Yüreği Burkulmadan (şiiir) (131)28	AYKUT, Özer	: Çok Katlılık Sorunu (şiiir) (121)11
ALTUNKAYA, Nilüfer	: Kış Gelmeden (şiiir) (123)5		: Seksek (şiiir) (123)8
	: Zeitgeist (şiiir) (125)18		: Fısıltı (şiiir) (124)18
	: Wish You Were Here (şiiir) (128)23		: Gece (şiiir) (126)24
	: Aşk (şiiir) (130)11	AZAR, A. Adnan	: Bugün Kar Yağıyor (şiiir) (128)4
	: Geniş Zamanın Hikâyesi (şiiir) (132)18		: Gidememek 0.2 / 0.3 (şiiir) (122)4
ANAKİN, Ayşegül K.	: Yoruldum Şimdiden (şiiir) (132)5		: Yeni Rüya (şiiir) (124)24
ANGI, Suat Kemal	: “Walter Benjamin’le Yaşamak”tan 2 Fragman... (121)4	AZAR, Ahmet Adnan	: My Dualist / 2010 (şiiir) (126)1
	: Acıuçuranbalı (şiiir) (122)13		: Unutma Defteri (122)4
	: Kafka Rüyası (şiiir) (124)23		: Unutma Defteri (123)2
	: Spinoza’ya Ağıt (şiiir) (126)10	B., Memed Arif	: Kulağıma Küpedir (şiiir) (121)9
	: “Walter Benjamin’le Yaşamak”tan 2 Fragman... (128)2		: Söz Dışkapının Mandalı (şiiir) (123)9
	: Benjamin Rüyası (şiiir) (130)17		: Tenimin Sıcaklığı Tenin (şiiir)(124)11
	: Atina (şiiir) (131)13	BAKİ, Hayati	: Aylak Gözlüm (şiiir) (126)4
APALAK, Şevket	: Cioran Rüyası (şiiir) (132)13	BAŞAT, İ. Mert	: Ekin Sıcağı Sıkıntısı (şiiir) (128)10
ARAKLI, Serap Aslı	: Yazılmamış Şarkılar (şiiir) (127)13		: Sevgili Dost!.. (şiiir) (130)9
	: İklimler Atlası (şiiir) (121)8		: Anaç Kazlar (şiiir) (132)21
	: Tamu (şiiir) (123)5		: Değirmen (şiiir) (126)24
	: Günindi (şiiir) (125)18	BATMANKAYA, Murat	: Şiiirin Köklerine Yolculuklar,13(121)2
	: Asılı Aslı (şiiir) (127)21	BAYBARS, Taner	: Şiiirin Köklerine Yolculuklar,14(122)2
	: İmgelem (şiiir) (132)28	(Çev. Gür Genç)	: Kül Tabletler Tarihi (VI) (şiiir)(123)2
ARSLAN, Gökhan	: ‘Ağır Tören’: Ağrılı ve Aksak(122)19	BAYGIN, Turgut	: Can Kafesi (şiiir) (130)28
	: Gökkuşağı, Albino (şiiir) (124)8		: Mutfak Penceresindeki Ay(şiiir)(123)22
	: Necatigil Şiiirinde Bekâr İnsan Manzaraları (125)16		: Gecikmiş Gibi Yürüme (şiiir) (121)13
	: Pash Nisyan (şiiir) (126)3		: Yurt Bilgisi (şiiir) (122)23
	: Pıtraklı Hayat (şiiir) (128)4	BAYRAKÇEKEN, Onur	: Falaka (şiiir) (126)21
			: Nevzade Rüyası (şiiir) (129)21
			: Yalnız Sevmekte Özgürüz (şiiir) (132)13
		BERDİBEK, Ömer	: Yelkovan ile Akrep (şiiir) (122)5
			: Ortadoğu (şiiir) (124)15
		BIYIK, Önder Birol	: Piyerloti Hatırası (şiiir) (124)19
		BİLKAY, Gizem	: Aşkın Fraktal Laneti (şiiir) (127)22

BİRDAL, Serhat Celâl	: Ülke (şiir)	(124)22			: Bursa Edebiyat Günlerine ve Erguvan	
BOZAN, Yılmaz	: Bağdat Basması (şiir)	(127)13			: Bayramına Ne Oldu	(122) 1
	: İlgisiz Zevk (şiir)	(131)11			: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,17	(122)16
CAHİT, Neriman	: Biz Hep (şiir)	(123)21			: Şiir Yıllığı Talebi de Arzı da	
CEM, Hakan	: Üç Fırtınalı Şiir (şiir)	(124)8			: Ortalama Şairlerden Geliyor	(123) 1
	: Adil İzci'nin Evler Sokaklar Kitabı				: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,18	(123)23
	: Üzerine Haikuca Okumalar(şiir)	(127)19			: Bâki Asiltürk'e Özel Bir	
CEM, Hakan / KÜLTÜR KİRAZ, Nesrin					: Eleştiri	(124) 1
	: Mevsimler / Tankalar (şiir)	(120)15			: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,19	(124)20
CEMİL, Ahmet	: Gidişin (şiir)	(121)18			: Jüri Sırt Kaşımıcılığı - Ruh	
	: Dağlar (şiir)	(122)18			: Okşamacılığına Son	(125) 1
	: Ba'har (şiir)	(124)22			: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,20	(125)21
	: Deh Diyelim! (şiir)	(127)14			: Altına Bak Altına	(126) 1
	: Sevgili (şiir)	(132)13			: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,21	(126)20
CENGİZ, Metin	: Hırka (şiir)	(111)5			: Ahmet Necdet ve Bursa Dergi	
CEVAHİR, Arda	: Şiir ve İdealizm	(121)6			: Tarihiyle İlgili Anekdotlar	(127) 1
	: Şair ve İktidar	(122)8			: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,22	(127)18
	: Edebiyatçının Doğası Üzerine	(123)6			: Akatalpa: Omurga	(128) 1
	: Edebiyatın Toplumsal Eleştirisi	(124)5			: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,23	(128)16
	: Şiir ve İmgelem Garip Ekseninde				: Parayla Kitap Yayımlamak	(129) 1
	: Şiirin Varoluş Betimi	(125)6			: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,24	(129)18
	: Şiir Şair İlişkileri	(126)6			: En Kısa Tanımıyla Yazar	
	: Şiirin Ontolojisi: Derrida'nın				: Bugün Değil Yarındır	(130) 1
	: Entelektüalizmi...	(127)4			: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,25	(130)12
	: Olumsuzlamanın Olumu	(128)6			: Kırık Kalpler Ordusu	(131) 1
	: Biçim Arayışları	(129)4			: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,26	(131)26
CEYLAN, Tahir Musa	: Öldürüyo (şiir)	(126)15			: Akatalpa 2010	(132) 1
	: İpte İpince (şiir)	(128)22			: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,27	(132)20
CİNDORUK, Taner	: Gültün Şiddeti... (şiir)	(129)23	DEMİRAG, Fikret		: Başlarken Güneşli Dalgaları	
CİNOZOĞLU, Hüseyin Avni:	: Çapkınlık Yapacak Er Kişi				: Şarkım... (şiir)	(123)15
	: İçin Nasihatler (şiir)	(127)11			: Kıbrıslı Türk Şiirinin Bugünü	
	: Uçurumdan Yükselen (şiir)	(132)4			: ve (Olası) Yarını Üzerine...	(123)17
Ç. Gökçenur	: Ayrılık Armağanı / Kızıl		DEMİRBAŞ, Soner		: Çokluk (şiir)	(123)24
	: Doğum Lekesi (şiirler)	(124)3			: Çağa (şiir)	(126)19
	: Bir Kitaptan Diğere				: Başlangıçta (şiir)	(128)5
	: Atlayan Sözcüklerin Hışırtsı				: Karşıyor (şiir)	(131)21
	: (şiir)	(125)1	DEMİRTAŞ, Rasim		: Güneşi Yıkama Eylemi (şiir)	(127)21
	: Yüzünden Bir Işık Geçti /				: Barış Savaşçısı (şiir)	(128)17
	: Çoraplarını Çıkardı Ayaklarını		DENGİZ, Deniz		: Kuyu (şiir)	(122)18
	: Ovsana Dedi (şiirler)	(128)28			: Ayakkabılar (şiir)	(124)22
	: Yatılı Misafir ya da Korkunun				: Akardı (şiir)	(128)19
	: Evirdiği Tutku (şiir)	(129)7			: Dağıt (şiir)	(130)23
	: Orantsız Güç (şiir)	(130)13			: Diyorum (şiir)	(132)8
	: Alnının Buğuda Bıraktığı		DERVİŞ, Gökben		: Açılımsız Hayat (şiir)	(121)5
	: Açıklık (şiir)	(131)28	DİNÇER, Erdiç		: Gün Batımından Şafağa (şiir)	(132)27
	: Eski Arkadaşlarla Halı Saha		DOĞAN, Bircik E.		: Gazel (şiir)	(131)3
	: Maçları (şiir)	(132)28	DOĞAN, Oresay Özgür		: Çok Amaçlı Uysallıklar (şiir)	(123)11
ÇAKICIOĞLU, Serdar	: Devrim (şiir)	(132)19			: Bariyer (şiir)	(124)15
ÇAKIR, Emre	: Sulu Yangın (şiir)	(131)11			: Mihnet Evi (şiir)	(126)11
ÇAKIR, Mehmet	: Bozkır (şiir)	(122)7			: a (şiir)	(128)28
ÇAKIR, Murat	: Korkuları Yönetiyorlar (şiir)	(130)26			: Çay Evi (şiir)	(129)3
ÇAKMAK, Ahmet	: Uzak Uzakta (şiir)	(125)7			: Müze (şiir)	(131)20
	: Sahipsiz Sesler (şiir)	(119)13	DUYMAZ, Cuma		: Körebe Kirlendi (şiir)	(123)7
ÇELİK, Müslim	: Zamanın Ruhunda (şiir)	(122)24	DURBAŞ, Refik		: Akran (şiir)	(121)1
ÇETİNKAYA, Çağdaş	: İnşaat Kızağı (şiir)	(128)9			: Geldi (şiir)	(122)3
	: Çatışmanın Ortasında (şiir)	(129)11			: Kilit (şiir)	(123)24
ÇINAR, Hakkı	: Şeytanca (şiir)	(121)11	DURSUN, Özkan		: 1 Eşit Değildir 1 (şiir)	(128)17
	: Yumurta (şiir)	(124)15			: Demirciler Çarşısı (şiir)	(129)12
	: Yaşarken de (şiir)	(126)10	DÜDÜKÇÜ, Veli		: Van Gogh için Kulak (şiir)	(122)17
	: Çalar Saat (şiir)	(128)20	DÜMELLİ, Necdet		: Gramafondaki Balad (şiir)	(130)17
	: Ah O Arı (şiir)	(130)23			: Ve Gökyüzü Özgür Artık (şiir)	(132)9
ÇIPLAK, Ersun	: Venüs Heykeli (şiir)	(122)11	EKER, Necati		: Boya (şiir)	(125)10
	: Stigmata (şiir)	(124)4	EMEÇ, Rahmi		: Kırık Zihinler Sahafi (şiir)	(130)17
	: On Emir (şiir)	(127)3			: Ayıngalar (şiir)	(132)5
ÇINAR, İrfan	: Yi Çing (şiir)	(129)23	EMERSON, Ralph Waldo			
DAĞERİ, Aşlı	: Aşk Geçilmez (şiir)	(126)22	(Çev. Volkan Hacıoğlu)		: Brahma (şiir)	(124)21
	: Uzaduyum (şiir)	(129)8	EMRE, Gültekin		: Sönmemiş Dizeler	(121)19
DARA, Ramis	: Şiir Yıllıkları Şiirimizi				: Ara Sıcak	(122)23
	: Tektiplendirip Yoksullaştırıyor	(121) 1			: Kıbrıslı Türk Şiiri	(123)14
	: Hayatı Şiirleştiren Kitaplar,16	(121)16			: İkinci Hayvan	(124)23
	: Edebiyattan Kopan Şiir Nereye	(122) 1			: Alçalma	(125)23

	: Soğuk Kazı	(126)23	EŞBAH, Arzu	: Serencam (şiir)	(130)19
	: Apollo Yılları	(127)23	EVREN, Süreyya	: Beyazıt Meydanındaki Ölü	
	: Söz'e Mezar	(128)27		: Hakkında Kısa Not	(131)3
	: Hatmiler (şiir)	(129)28		: Beyazıt Meydanı'ndaki	
	: Yitiksiz	(130)27	FINDIKÇI, Metin	: Ölü (şiir)	(131)3
	: Deneysel Şiir	(131)2		: King ve Mataus (şiir)	(121)7
	: Bugünlerde Bahar İndi	(132)21		: Sen Bende Kal (şiir)	(122)11
EMRE, Orhan	: Lamekân (şiir)	(123)8		: Nisan Geline (şiir)	(124)4
ERÇELİK, Ersan	: Hilale Bakan Kediler (şiir)	(120)10		: Eksilen (şiir)	(129)28
	: Çınar Gölgesi (şiir)	(128)11	GENÇ, Gür	: Eksik Olmayan (şiir)	(123)17
	: Vurgun (şiir)	(130)5	GERZ, Tayfun	: Piyer (şiir)	(126)21
ERDEM, Z. Ersin	: Siyah Sımsiyah (şiir)	(129)17	GEZMEN, Serkan	: Üçleme (şiir)	(132)10
	: Dokunur Şiirin İpeği (şiir)	(130)7	GİRGİN, Mehmet	: Beklemek, Sonra Vazgeçmek	
ERDOĞAN, Serap	: Annesiz Çocuğun Ağıdı (şiir)	(121)5		: (şiir)	(130)21
	: Yalnızlığın Halay Mendili			: Sustum, Sevmeler Emek İster	
	(şiir)	(124)14		: Çünkü (şiir)	(132)16
ERDOĞAN, Veysi	: Sen İçin (şiir)	(130)3	GÖĞER, Filiz	: Takvim (şiir)	(129)17
ERGEN, Özgün	: Sarhoş (şiir)	(126)21	GÖKTAŞ, Ecvet Emrah	: Çoğalan Tek Renk / El Kitapçığı	
	: Hayat Ödeneği (şiir)	(128)18		: (şiirler)	(129)23
ERGUN, Duygu	: Agora (şiir)	(126)17	GÖKTAŞ, Halil	: Akatalpa'nın Şükran Söyleşileri	(125)2
ERGÜLEN, Haydar	: Baudelaire'in Kadını (şiir)	(124)1	GÖKYAYLA, Mehmet	: Sırtışı (şiir)	(131)21
ERKAN, Osman	: Tenhalk İncisi (şiir)	(127)14	GÖLDELİ, İzzet	: Gök (şiir)	(126)2
ERİKLİ, Mehmet	: Kış Der ki... (şiir)	(122)17	GÖREN, İlker	: Hafriyat / Delirince (şiirler)	(129)19
	: Gece... (şiir)	(125)14	GÜLDAL, Bülent	: Zamanın Atı (şiir)	(121)15
	: Olasılık (şiir)	(128)26		: Sofra (şiir)	(130)13
	: Güzün Koynu (şiir)	(131)11	GÜLDAL, Bülent – ERKEKLİ, Osman Serhat		
ERİM, Ceyhan	: Muhacir (şiir)	(127)22		: Kartallar Kardelenler ve	
ERİŞ, Seda	: Çift Dudaklı Operet (şiir)	(122)17		: Fareler (şiir)	(125)11
	: Cahit Koytak Şiirine Genel		GÜLPINAR, Abuzer	: Yol (şiir)	(126)22
	: Bir Bakış	(123)10	GÜNAY, Belgin	: Varsın Sen (şiir)	(124)21
	: Alover: Ateşten Sözlerle			: Kayıp Dünya (şiir)	(132)9
	: Suların Dilini Çözen Şair	(126)16	GÜNBAL, Sevâl	: Avlu (şiir)	(130)19
	: Paradoksal Günceler Tarihi			: Diken Kuşları (şiir)	(132)7
	(şiir)	(127)8	GÜNDOĞDU, Cenk	: Kapı (şiir)	(121)7
	: İndus'ta Üç El... (şiir)	(130)19	GÜNDÜZALP, Kemal	: Şiir Yaratma Süreci	(122)12
	: Kaybeden Çağrı (şiir)	(132)4		: Çanakkaleli Melâhat Kimin	
ERKEKLİ, Osman Serhat	: Kim Okunacak 50 Yıl Sonra	(121)18		: Annesidir?	(124)16
	: Bir Kadın Bir Erkek (şiir)	(122)7		: 'Güvercin Kasapları'	
	: Budak Üzerine	(128)26		: Kimlerdir?	(126)18
	: Kitab-e Seng-i Mezar (şiir)	(129)1		: Üç Kısa Şiir (şiirler)	(127)8
	: Sözler	(131)27		: Şiirce-Poetika Yazıları Üzerine	(129)10
	: Şiirde Tümce ve Noktalama			: Şiir Yazma Yol ve Yöntemleri	(130)4
	: İmlerine Zeyl (şiir)	(132)12		: Şiir Seçme ve Yayım(t)ma	
ERKEKLİ, Osman Serhat –	GÜLDAL, Bülent			: Yolları	(131)12
	: Kartallar Kardelenler ve		GÜNER, Muaz	: Diken Gülü Devirlerde (şiir)	(129)23
	: Fareler (şiir)	(125)11	GÜNERSEL, Tarık	: ! (şiir)	(121)20
EROĞLU, Mustafa	: Mavinin Tanrısı (şiir)	(122)17		: Travma (şiir)	(125)24
	: Bütün Sonlar Yakındır (şiir)	(124)18		: Elveda (şiir)	(131)2
	: Kendimizi Beklemek (şiir)	(127)14	GÜNEŞ, Yaşar	: İbrahim Baştuğ'un Şiirlerinde	
	: Yollar (şiir)	(131)20		: Simgesel Ağ	(122)14
ERÖZÇELİK, Seyhan	: Seyhan Erözçelik'ten Siyasi			: Birahe Longa: İçsel Dağılma	
	: Şiirler: Son Karakol	(124)24		: ve Ahmet Oktay'ın Şiiri	(124)9
	: Seyhan Erözçelik'ten Siyasi			: Altay Öktem'in Şiirlerinde	
	: Şiirler: Polisler Açıkta veya...	(126)2		: Beden ve Duygulanım	(125)9
	: Seyhan Erözçelik'ten Siyasi			: Ebubekir Eroğlu'nun Şiiri:	
	: Şiirler: Parti İçi Muhalefet	(127)2		: Eksiltili Söyleşim	(126)8
	: Seyhan Erözçelik'ten Siyasi			: Mehmet Taner'in Şiiri: Birlikte	
	: Şiirler: Plebisit Kararımı Beyan			: Eskimek ya da An'ın Çekirdeğine	
	: Ederim	(130)2		: Yayılmak	(127)10
	: Seyhan Erözçelik'ten Siyasi			: Orhan Alkaya'nın Şiiri: Doluluğun	
	: Şiirler: Anılar Nasıl Ölür?	(131)28		: Yitişi ve Düşme Duygusu	(129)16
ERSÖZ, Hayriye	: İşaretler: Göz (şiir)	(125)3		: Seyhan Erözçelik'in Şiirleri:	
	: Bir Ağacın Aklına			: İzlenim Alanı	(130)8
	: Getirdikleri (şiir)	(127)19		: Tahir Abacı'nın Şiiri: Açıkta	
	: Sen İçin (şiir)	(130)3		: Kalmanın Basıncı	(131)22
ERTAŞ, Mehmet Akif	: Çok Yönlü Bir Soru ve Sorgu		HACIOĞLU, Volkan	: Saklambaç Oyunu (şiir)	(125)15
	: Tragedyası	(130)10	HARMAN, Serdar	: İşkname (şiir)	(130)21
ERTEKİN, Gökhan	: Akşam Gelirken (şiir)	(129)21		: İşk, 8 (şiir)	(132)9
ESEN, Özenç	: Grandeur (şiir)	(129)19	HATİPOĞLU, Hüseyin	: Baldak İçindekilere (şiir)	(126)21
ESENER, Betül	: Olasılık (şiir)	(128)26	İNATÇI, Ümit	: Şiiriçincinin Cinneti (şiir)	(123)20
	: Rüzgâr (şiir)	(129)25	İNCE, Alper T.	: Aşıkâr Yazgı (şiir)	(121)13

	: Ben deyince Sen Yani		KÜLTÜR KİRAZ, Nesrin / Hakan CEM	
	: Sevi Bir Hitap Sorunu (şiir)	(125)11		: Mevsimler / Tankalar (şiir)
	: Kova (şiir)	(128)18	LEVÇEV, Vladimir	
	: Zifir Musikisi (şiir)	(132)16	(Çev. Kadriye Cesur)	: Bekleme Salonu (şiir)
İNCİ, Nurtaç	: Aynadan (şiir)	(128)25	MALKOÇ, Gizem	: Bütün Çocuklar Çıplak (şiir)
İPEK, Özgür	: Bir Garip "Ego"	(130)24	MERCANOĞLU, Salih	: % (şiir)
İZCİ, Adil	: Haiku's (şiir)	(121)15	MERCANOĞLU, Yağmur:	Töz (şiir)
	: Baba Evi	(111)10		: Gafsa (şiir)
	: Şiir Önceleri, I (şiir)	(126)5	MİKHAİL, Dünya	
	: "Öterse Kanarya"lar	(132)6	(Çev. Oğuz Gemalmaz)	: Kutsal Şarkı (şiir)
KABAPALAMUT, Korkut:	Yokuşlar (şiir)	(126)15	MUHARREM, Mustafa	: Ne (şiir)
	: Konukluk (şiir)	(128)28	NACAR, Salim	: Hakikate Uzanan Eller
	: Sayıklamalar (şiir)	(131)27		: Kırılınsın (şiir)
	: Kelebek Dili	(132)2	NALÂN, Ayşe	: Teleğin Dönerek Söylediği
KAHYA, Hasan	: Manor House "Yatır"ı (şiir)	(123)21		: Ağıddır (şiir)
KALE, Muzaffer	: Acı (şiir)	(122)9	NAMDAR, Osman	: Karanlık (şiir)
KALENDER, Arife	: Kadıköy Güzeli (şiir)	(123)5	NİL, Su	: -İ'E (şiir)
	: Suçlu Fırtınalar (şiir)	(125)3		: A (şiir)
	: Kırmızı Kart (şiir)	(129)3	ODABAŞ, Volkan	: Sözcüklerin Sonsuz Yası (şiir)
	: Adınız Bana Hasret (şiir)	(131)28	OĞUZ, Cihan	: Poetika / Polemika
KARADAĞ, Ulaş	: İntiharın (şiir)	(123)11		: Poetika / Polemika
	: Parça Parça Yok Olmak (şiir)	(127)15		: Poetika / Polemika
	: İspanyol Kırmızısı (şiir)	(130)15		: Poetika / Polemika
KARADAŞ, Muammer	: Karşıtopya (şiir)	(122)5		: Poetika / Polemika
	: Ben Eskiden Leylim Leylim	(124)3		: Poetika / Polemika
	(şiir)	(124)3		: Poetika / Polemika
	: Ding Dong (şiir)	(126)5		: Poetika / Polemika
KARADENİZ, M. Sinan	: Dönce (şiir)	(128)21		: Poetika / Polemika
	: Yeni Kıta Atlası (şiir)	(130)17		: Poetika / Polemika
	: Simli Tülün Gözleri (şiir)	(132)3		: Poetika / Polemika
KARATAŞ, Yelda	: Çiğlik (şiir)	(122)9		: Poetika / Polemika
KARATAŞ, Nefise	: Salkım Sevinç Kulesi (şiir)	(131)21	OĞUZ, Mustafa	: Bir Masa Dolusu Fesleğen (şiir)
KARAYAZI, Mahir	: Gidilemeyen Bir Yoldan			: Eşlik Edilmeyen Türküler (şiir)
	: Geriye, II. (şiir)	(127)5	OĞUZ, Yalçın	: Gün Batarken (öykü)
KARSLIOĞLU, Bülent	: Soylu Kuzgun (şiir)	(125)8		: Metin Güven
	: Kül ve Acı (şiir)	(126)5	OKUR, Eren	: Kitabı Kapatayak Mak! (şiir)
KAYA, Emin	: Ben Hiç Kıbrıs'a Gitmedim	(123)13	OLUKLU, İbrahim	: Yol Kazası (şiir)
	(şiir)	(123)13		: Estetik Tercihe Dayalı Bir
	: Papatya (şiir)	(124)24		: Yabancılaştırma
	: Elma Kanaması (şiir)	(126)21		: Eleştirel Söz
	: Bakire Balkon (şiir)	(128)26		: Kilitten Ötesi (şiir)
	: Kapı Dışı (şiir)	(130)13		: Ağırlığımızca Acı Size (şiir)
	: El Yazıydım Babamın (şiir)	(132)18	ORMANCI, Gürel	: Ben Yoktum... (şiir)
KEÇELİ, Bülent	: Denemedim (şiir)	(131)6	ÖMER, Mine	: Bir Anlık Ölümsüzlük (şiir)
KEMAL, Cihat	: Ateş Kayığı (şiir)	(128)22		: Aşk İçin... (şiir)
	: Otopsi (şiir)	(130)26		: Günaydın (şiir)
KESKİN, Serdar	: ... (şiir)	(125)15	ÖNAL, Mithat	: Can Dostum (öykü)
KERSE, Hüseyin Cahit	: Zeus'tan Soyunan Hera'ya	(121)14	ÖNCÜL, Tamer	: Şarap Köpüğü (şiir)
	(şiir)	(121)14	ÖNDEGELEN, Said	: Bir Fukara Masalı: Kelebek
	: Hera'dan Üşüyen Zeus'a (şiir)	(122)15		(şiir)
KIZILKAYA, Önder	: İstersem Gülüyorum (şiir)	(121)8	ÖNDER, Mehmet	: Tren Bileti (öykü)
KORKMAZEL, Gürgeç	: Kıbrıslı Türk Edebiyatında Şiir		ÖZ, Musa	: Günışığı Eteğini Düzeltir (şiir)
	: Geleneği	(123)15		: Kış (şiir)
KÖSE, Hüseyin	: Her Keresinde (şiir)	(121)15		: Karacaoğlan mı Baktı (şiir)
	: Huzursuzluğun Lirik			: Yaz (şiir)
	: Bilge'liğinde Bir Şair: "Ay ve			: Gökyüzüne Bakarım (şiir)
	: Işığın Garantili"	(125)19	ÖZ, Yaprak	: Şakayıklar ve Denizkabukları
	: Kadifeden Kalesi Düşenler			(şiir)
	için Şiir (şiir)	(128)17		: Bir Aşk Şiiri (şiir)
	: Işığı Sinanmış Dil (şiir)	(130)1	ÖZBAY, Halil İbrahim	: Ecza (şiir)
	: Gözün "Perdesiz" Bakışı (şiir)	(131)24		: Yalnız Atların Bildiği (şiir)
KÖSE, Zeliha	: Taşın Geleneği (şiir)	(131)20		: Tüy (şiir)
KURT, Mehmet	: Yalnızlığı Aldatmak (şiir)	(131)23	ÖZBEK, Ahmet	: Modernizm Üzerine
	: Denize Varmadan (şiir)	(132)13		: Alçakgönüllü Bir Deneme
KURTAR, Büşra	: Göğüssü (şiir)	(127)7		: Sevgili (şiir)
	: Ruhvenüdüzm (şiir)	(131)21	ÖZCAN, Seçil	: Sonuçerik (şiir)
küçük İSKENDER	: Ölümcül İstisna (şiir)	(122)24		: Yazarkasa (şiir)
KUÇUK, Murat	: İnat (şiir)	(132)16		: Tüh'lü Geçmiş Zaman (şiir)
KÜLTÜR KİRAZ, Nesrin	: Şiire Şiir (şiir)	(125)20	ÖZCEYLAN, Mehmet	: Soluk (şiir)
	: Lahana Sarması (şiir)	(127)9	ÖZDAL, Nihat	: Serendipity (şiir)
	: Geceysen (şiir)	(129)19		: Kuytu (şiir)

ÖZDAMAR, Seyhan	: Çok Şiir Yayımlıyoruz; Çünkü Arz-Talep'siz Çok Ölüyor, Çok Öldürülüyoruz (121)20	SAGIR, Tamer	: What A Pity! (şiir) (122)15
	: Mu'son (şiir) (126)19		: Çağaloğlu (şiir) (124)17
	: Tay Tay (şiir) (129)11		: Kötü Giden Şeyler (şiir) (126)7
	: M'Esmer-Alda'ya Ağıt (şiir) (131)16		: Asobi Seksu (şiir) (128)5
ÖZDEMİR, Barış	: Vedia (şiir) (130)13		: Bir Avuç Pırlanta (şiir) (130)11
	: Oyun (şiir) (132)18	SAĞLAM, Umut	: Bütün Bir Yarım: Ada (şiir) (132)8
ÖZDEMİR, Haşım	: Gava Roj Dışı Ava (öykü) (128)25	SAKARYA, Onur	: Gözlerin Do Notası (öykü) (132)17
ÖZDEMİR, Sinan	: Ortaçağ (şiir) (124)13		: Angel (şiir) (126)22
ÖZDEMİRCİLER, Faize	: RH Negatif Temmuz... (121)3		: Bin (şiir) (128)22
	: RH Negatif Kan... (şiir) (122)5		: Ekstaz (şiir) (130)26
	: Rayiha (şiir) (122)5		: İcra (şiir) (132)3
	: Byron'u Bedbaht Eden Melal (şiir) (123)14	SARAÇ, Atalay	: Dört Kitap (128)20
ÖZEL, Mert	: Rutubetli Bir Ninlil Üzerine (şiir) (128)13	SARAY, Ebuzer	: Sigara İçebilirsin Evet! (şiir) (127)21
	: Kırık Kaburga (şiir) (130)26	SARI, Suzan	: Tören Programı (şiir) (129)9
	: Kolay Yürümek (şiir) (132)11		: Kendinden Desenli (şiir) (130)11
ÖZELLİ, Fergun	: Senden Sonra (şiir) (122)5		: [Görsel şiir] (131)2
ÖZEN, Tolga	: Serçeler (şiir) (121)13	SELÇUK, Jenan	: Şizofrenji (şiir) (123)21
	: Suda Boğulan (şiir) (122)21		: Yarattış (şiir) (125)11
	: Sonsuzluk ve (şiir) (124)19	SEMERÇİOĞLU, Can	: Zincirlerinden Çalınan Eller (şiir) (131)10
	: Yazda Güzün (şiir) (128)13		: Sevgili (şiir) (125)8
	: Gürültüler (şiir) (130)11	SEVER, Şükrü	: Kalp Masalı (şiir) (128)4
	: Hastalıklar, Ölüm ve Doğum (şiir) (132)9	SEVİM, Beşir	: Öncülük Savındaki Bir Dergi (124)20
ÖZER, Ahmet	: Bir Sağanaktı Ömür (şiir) (130)28	SINGİR, Ali	: Sıngır Başkentten Bildiriyor (116)13
ÖZER, Pelin	: Dağ (şiir) (129)27		: Hokus Pokus Dokuz Dergi (129)22
ÖZGEKAĞAN, Zafer	: Bir Koşu İçinde (şiir) (121)7		: Karagöz Gençlik Gücü (130)20
	: İyi ve Kötünün Dügün Gecesinde (şiir) (125)15	SÖNMEZ, Cihan	: Küçük Cani (şiir) (126)9
ÖZKÖK UĞUR, Seher	: Sadece Hayal (şiir) (124)15	SÖNMEZ, Nihat	: Oyun... (şiir) (127)15
	: Zamana İntiharımdır (şiir) (126)11	SÖNMEZ, Muharrem	: Padişahım Çok Yaşa! (şiir) (121)5
ÖZLER, Acem	: Kimi Hayatlar Kayıtlı Kayıplardır (şiir) (121)9		: Yeşil Kaç Renktir (şiir) (122)11
	: İnanç ve Açlık / İnanç ve Endişe / İnanç ve Nâzım (şiirler) (122)9	SU, Neslihan	: Mor Fin (şiir) (123)8
	: Yürüsem (şiir) (123)9	Ş., Hakan İsmail	: Karekökü Aşk (şiir) (125)3
	: Çeyiz Sandığı (şiir) (125)10	ŞAFAK, Halim	: Terane (şiir) (121)17
	: Musluk (şiir) (127)2		: Ecesiz Bir Pera Perasız (şiir) (132)3
	: Ben Yine de Yenilgilere İnanırım (şiir) (129)27	ŞAGUJ, İlker	: Hep Yarım Gecede Kaldım Biraz Daha Karanlık!... (şiir) (123)8
	: Değil (şiir) (131)10		: Derini Kemirme Dünya (şiir) (127)9
ÖZMAKAS, Utku	: Teklif ve Talep (131)4		: Si Bemol (şiir) (129)21
ÖZMEN, Sinan Sıdar	: Bulkarayalparayı... (şiir) (130)25	ŞAHİN, Ertan	: Absürt (şiir) (126)21
ÖZMERAL, Özgür	: Evim (şiir) (127)20	ŞAHİN, Kâzım	: Yaz ve Yarım Kalmış Sözcükler (şiir) (126)10
ÖZŞEKERLİ, Türker	: Ev ve / Sırasıyla Kaybettiğim (şiir) (127)9		: Yaz Düşü (şiir) (129)21
	: Sırasıyla Kaybettiğim / Evim (129)23	ŞENEL, Abdurrahman	: Uzak Fırtına (şiir) (123)8
ÖZTEK, Mehmet	: Okurdan Yaşlı Yazara Öğüt (129)12		: Kum Fırtına (şiir) (124)14
ÖZTEPE, Ozan	: İshak Boşluğu (şiir) (132)11	ŞENKAL, Volkan	: Kayıp Fırtına (şiir) (126)11
ÖZTÜRK, Mehmet	: Hasat (şiir) (129)21		: Diş (şiir) (121)14
	: Kelebekler Gece ve Ben (şiir) (131)10		: Artık Gideyim (şiir) (126)10
ÖZÜAYDIN, Ertuğrul	: Göreceli (şiir) (132)4	ŞENYÜKSEL, Melike	: Çiş (şiir) (132)5
PARLADAR, Ramazan	: Son Türk Destanı (127)16		: Elim Sende (şiir) (127)24
PAZARKAYA, Yüksel	: [Somut şiir] (131)5		: Suskunun Dili (şiir) (129)22
PEKER, Didem	: Deli Orman (şiir) (132)11	ŞİMŞEK, Aydın	: Ağırlama (şiir) (132)4
PEKER, Hüseyin	: Hoşgeldin Şiiri (şiir) (122)1	TARIMAN, Betül	: Cınnet Adası (şiir) (121)8
	: Yaz Değinileri (126)14		: Kime Ölsemin Kimin Umurunda (şiir) (121)3
	: Yaz Değinileri, 2 (129)20		: Bir Rüyanın En Güzel Yeri (şiir) (126)3
	: Kara Kuşu Kovmalı (şiir) (130)28	TAŞ, Şahin	: Kış Kış (şiir) (124)19
POLAT, Halil İbrahim	: Düşümün Elleri (şiir) (121)17	TEKİN, O. Araf	: İm ve Yitim: Panzehir (şiir) (129)13
	: Hatırlanan (şiir) (124)17	TELLİ, Ahmet	: Çakal (şiir) (122)24
	: Haziran Tazesi (şiir) (129)13	TEMİZKAN, Barış	: İlet Ağacı (şiir) (125)8
	: Aşkın İhtilali (şiir) (131)21		: Kıymık (şiir) (128)27
RAYMAN, Mehmet	: Gündem (şiir) (125)14	TERCAN, Ayşegül	: Orda Biri (şiir) (126)15
	: Damçığı (şiir) (128)19	TEZ, Oytun	: İsrar- (şiir) (128)21
	: Söyleşi (şiir) (131)25		: İnce (şiir) (130)21
RYZHYY, Boris (Çev. Mavisu Kahya)	: Sabahleyin Kasabam (şiir) (128)21	TİRYAKİ, Uluer Oksal	: Ağır Bir Akvaryum Kokteyli (şiir) (122)15
			: Nesnenin Zengin Kalkışı (şiir) (124)8
		TOKER, Kerem	: Plastik Kadın (şiir) (132)16
			: Bitkisel Rüya (şiir) (128)8
			: Milad (şiir) (131)16
		TORUN, Şahin	: Şiir Nasıl Bir Yapı'dır, Ne

TUNÇ, İlyas	: Yapar Şairler?.. (130)2 : İlerleyelim Beyler (şiir) (126)3 : Kış Güneşi (şiir) (131)9
TUZCU, Mehmet Mümtaz	: Gülağrı (şiir) (122)5 : Yaşamsanat Günlüğü (27) (günlük) (125)24 : Pürhun (şiir) (131)7
TÜRK, Yavuz	: Ummanca (şiir) (127)7 : Ve Hava Durumu (şiir) (130)7
TÜRKER, Can. H.	: Varlık (şiir) (123)11 : Zaman (şiir) (125)20 : Bulut ve Çocuk (şiir) (128)19
TÜRKKAN, Papyon Tayfun	: Kentine Konuk (şiir) (127)15 : Aslında Kumdandır Ayna / C (şiirler) (129)22 : J. D. Salinger'a (şiir) (131)17
UĞUR, Gökhan	: Evcil Kâbus (şiir) (126)11 : Faili Malum (şiir) (128)4
ULUÇ, Aynur	: Düş Ü Ten (şiir) (124)14 : Keşişen Çerçeveler (şiir) (129)19
ULUTAŞ, Güney	: Agahta Christie Room (şiir) (128)23
UMMANEL, Aliye	: Kova / Su (şiirler) (123)22 : Su (şiir) (125)11
UMRAN, Sedat	: Kalabalıklar (şiir) (123)24 : Kısa Kısa / Top (şiirler) (128)1
UZUNBAY, Zeynep	: Sarhoş (şiir) (121)3 : Uykusuzlar (şiir) (127)1
UZUNER, Kağan	: 14 Şubat (şiir) (126)15
ÜNAL, Hayriye	: Aşırı Aşk (şiir) (122)3
ÜNVAR, Yaprak	: Kav (şiir) (127)8
ÜNVER, Serdar	: Tek Servi (şiir) (121)5 : An'a Prelüd (şiir) (125)24 : Eski Ev (şiir) (129)28
ÜREN, İhsan	: Şiirler (şiirler) (123)24
ÜRKMEZ, Ece	: Hasta Odası (şiir) (122)13 : Kış Uykusu (şiir) (131)10
ÜSTÜBAL, Murat	: Paramparçacıklar: Bir Medya-Söyleni (şiir) (131)6 : Bu Ne Hız?! (şiir) (126)13
VARIŞLI, Emre	: Hüseyin Köse: Orada Olmayan Adam (130)18
VURAL, Yıldırım	: Küçük Sözler Küçük Zamanlar Taşlara Oturmuş Zamanlar (şiir) (131)17 : Patlıcan (şiir) (132)8
YARIKKAYA, Bilgin	: Üç Yüzlü Sokak (şiir) (122)22
YAŞAR, Sadık	: Doğal Tekillik (şiir) (123)7 : Maus Maus Maus (şiir) (126)5
YAŞIN, Neşe	: Kapılar Üzerine Çeşitlemeler (şiir) (123)16 : Kıbrıslı Türk Şiiri'nde Toplumsal Bellek ve Paradigma Değişimi (123)18
YAVUZ, Bilal	: Acılar Portalı (şiir) (130)21 : Saat 00.00 (Veda Busesi (şiir) (131)19
YAVUZ, Cavit Işık	: Suyun İçinden (şiir) (128)21
YAZICI, Halim	: Durum Vaziyet (şiir) (120)3 : Diyalektik (şiir) (123)24 : İncelikler... İncelikler (şiir) (125)14 : Sev Durmadan (şiir) (131)11
YENER, Ali Galip	: Şiirde Geleneğin Kültür Politikaları ile İlişkisi Üzerine (122)6 : Şair Eleştirisi ve Polemik Enflasyonu (123)4 : Şiir Eleştirisinde Yöntem Sorunu Üzerine (125)4 : Yitişinin 25. Yılında Turgut Uyar Şiirini "Yitiksiz"le Anımsamak (128)12 : Romantizmde Sanat Eleştirisi, Walter Benjamin ve Şiir (129)2 : Mustafa Öneş'in Şiir Eleştirileri Üzerine (131)18
YENİAY, Müesser	: Şiir Kedisi (şiir) (121)3

GÜN BATIMINDAN ŞAFAĞA**I.**

kendimin öğle saatinde geveze bir çocuğum
kitapları saçtım bir anahtar deliğiymiş masam
ben içtikçe hışırdardı bardak
kim demiş bir bardağın sesi yoktur diye
gürültülerin arasında eskirdi zaman
bir kitabın içinden düşen bir mektup
konuşurdu uzaklardan yeri göğü dinleyerek
geçmiş geleceği şimdi ederek

II.

saymadım senden sonra ölenleri
tarantino filmleri gibi kimildardı zaman
duvarda asılı duran bir tablo anlatırdı beni
bir yapbozun dört tarafı oyuk parçasıydım
eklendikçe acım bütünleşirdi ve görselleşirdim
kendini dünyaya sığdırmaya çalışan bir kadın olurdu.
mesela
bir mağazanın kabininde soyunurdum

III.

saymadım senden sonra ölenleri gün batımından şafağa
tabure gibi duran çöp kutum
kendince anlatırdı beni
buruşturulmuş kâğıtların içindeki bir tümceydim
giremedim bir kitaba kovuldum yatağımdan
kusursuz bir cinayetti bu beni bir mektup öldürdü

Fatsa, Ekim 2010

YEŞİLYURT, Adem	: Akrabaları Var Tüm Günlerin (şiir) (131)21
YILDIZ, Ahmet	: Antik Dönem Anadolu Şiiri Antolojisi (128)18
YILDIZ, Rahman	: Benjamin'e Mektuplar (şiir) (128)19
YILMAZ, Ahmet	: Elma (şiir) (125)7 : Aşk (şiir) (128)23 : Veda Balosu (şiir) (129)6
YILMAZ, İsmail Sertaç	: Kalbim Ter İçinde (şiir) (128)22
YILMAZ, Muhammed Mücahit: Chopin'e Bakan Yıldızlar (şiir) (125)10 : Bulanık (şiir) (127)17	
YILDIZ, İrfan	: Bu Ruhun Bir Karşılığı Vardır (şiir) (126)9 : Ben Bir Güzün Çocuğuydum (şiir) (131)7
YOLCU, Ayhan Emir	: Uz (şiir) (131)20
YOLUÇ, Osman	: Yanılma Payı (şiir) (129)21
YÜCEDAĞ, Barış	: Ayaklıklar (şiir) (127)15
YÜCEL, Hakkı	: .Re/s(im/ge) (şiir) (123)22
YÜNLÜEL, Reha	: Öyle Hû! (şiir) (126)2 : Güzel Bir Şeyler- (şiir) (128)5 : Varşova'da Zurnaya Bulöz Peşrev Yâ da Warsawa Spleen (şiir) (130)25
ZİBEK, Filiz	: Sıtma (şiir) (132)3 : Av Masalı (şiir) (129)7

BURSA VAKTİ

*Herkese bir bakışı var ölümün:
Ölüm gelecek ve senin gözlerinle bakacak!**

Şiir bitti, kediler dahil hiç kimse yardımına koşamaz artık
Nilüfer'den Saffet'e Tanpınar'dan Uludağ'a silme beyazım
[şimdi
ilk sağanaktan *Kedi Uykuları*'na son yeisten *Unutmak*
[İyidir'e
kendinin yenisi bir abdaldım İnebey yokuşu bu eski şehirde
çocukluğumdan gençliğime gençliğimden su muhallebisini
[ömrüme
kalbimi tutup annemce konuşursam her yaşta çocukum
[aslında
sahi, köyde ebe yokmuş yeşil Bursa bıçağıyla kesmiş
[göbeğimi annem
o gün bugündür annem ve kediler dahil her şeyim yeşil ve
[hijyen
Gece Müziği eşliğinde *Ten ve Gül* seviştiğim her ten kızım
[ve irin!
âh, şu can ve camiler şehri Bursa ki kocaman bir dağlıktır,
[bilin--
İhsan Ramis Melih Nuri Hilmi Bahri Nahit Serdar Halide ve
[elbette Eşber
bakıyorum da ne çok kalabalık ya da ne çok tenhasınız hâlâ
siyah kandil beni çağırıyor musunuz geri mi
[gönderiyorsunuz belli değil
nasıl da bir aşk şiiri y-azmak istiyor canım kendime rağmen
[size bakarak
şiir ve dergi bahsinin yanına futbol bahsini de koyun
[mutlaka
içim mi kalbim mi onlardan biri bu konuşan: Bursaspor yine
[şampiyon olacak!
Şiir ve futbol olmasa böyle burada böyle buhurdan
[olmazdım herhalde
sahi, "insan insanın ağusunu alır" derdi annem, şiir ve futbol
[da ağu mu yoksa
bir yanım kambur öbür yanım karanfil ve kaplumbağa
[dolaşıyorum buralarda
ey benim en derin en büyük labirentim Bursa, inemediğim
[kaç semtin varsa
hepsi ellerimde birer yabanördeği! Burada bile öldürecek
[beni mutsuzluk ve nem
âh, kedilere rağmen yenildim *Ölüm ne cennettir ne de*
[cehennem!***

* *Cesare Pavese*

** *Metin Güven*

**ESKİ ARKADAŞLARLA
HALI SAHA MAÇLARI**

Tatildeydi, kış boyunca süren yüzyıl savaşları bitmişti.
Sevgilisinden ayrılışı,
işinden ayrılışı,
evinden ayrılışı,
yeni bir iş, yeni bir eve alışma
kendini kabul ettirmek için daha çok çalışma,
terapi, balıklırum, depresyon ilaçları,
eski arkadaşlarla arayı düzeltme amaçlı halı saha maçları
hepsi geçmişti. Odası güzeldi, geniş bir yatak, nefis bir manzara.
Bavulları açtı, soyundu. Aynada, xanax ve
her gece rakının hediyesi göbeğini içine çekerek kendine baktı
Şortunu, tişörtünü giydi.
Anahtarı koymak için, elini cebine soktuğunda
deniz kabukları şıkırdadı
ve birlikte çıktıkları son tatilin anıları
birden yağmur gibi bastırdı.
Anladı hiçbir şeyin geçmediğini.

Serap Aslı ARAKLI**İMGELEM**

Ateşin tadına baktım sıra suda
Nehirinden geçtim sıra okyanusunda
Avucumda yangın kabuğu soyuluyor aşkların
Olmuyor canlanmıyor ölüyor hücrelerim

İçimde iki dar açılı iki uç gen
Senden bana kalan uçurumlar
Neden herkesin yüzünde acıdan işaret
Aşk dahil her şey ustalık ister kabul et

Sevgilim sadakat geninde mutasyon var
Aforoz edildin tüm aşk dinlerinden
Ayuçların göğe açılan bedduaların
Senin amentülerin tersinden

Şimdi başucumdaki emanet boşluk içimdeki çöllerde
Sen zoraki mısra gibi duruyorsun imgelerimde

Çamlıca, 1 Kasım 2010

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara (Mollagürani Mah. Teker Sok. No: 8, Osmangazi-BURSA. <i>Gönderilerin bu adrese değil, aşağıdaki PK adresine yapılması önemle rica olunur.</i>)	Katkı Payı	: 25 TL.
Yayın Danışmanları	: İhsan Üren, Gültekin Emre, Serdar Ünver, Nahit Kayabaşı.	Posta Çeki	: Ramis Dara adına açılmış 6025702 numaralı hesap.
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)	Banka hesabı	: Ramis Dara adına Finansbank Fomara Şubesindeki 21329696 numaralı hesap.
Yazışma Adresi	: Ramis Dara PK 68 16361 Ulucami – BURSA	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalızade Cad. 7/27 Setbaşı – BURSA
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayım. ISSN 1305 – 7685		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler, İhsan Üren'in ve başka bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.

